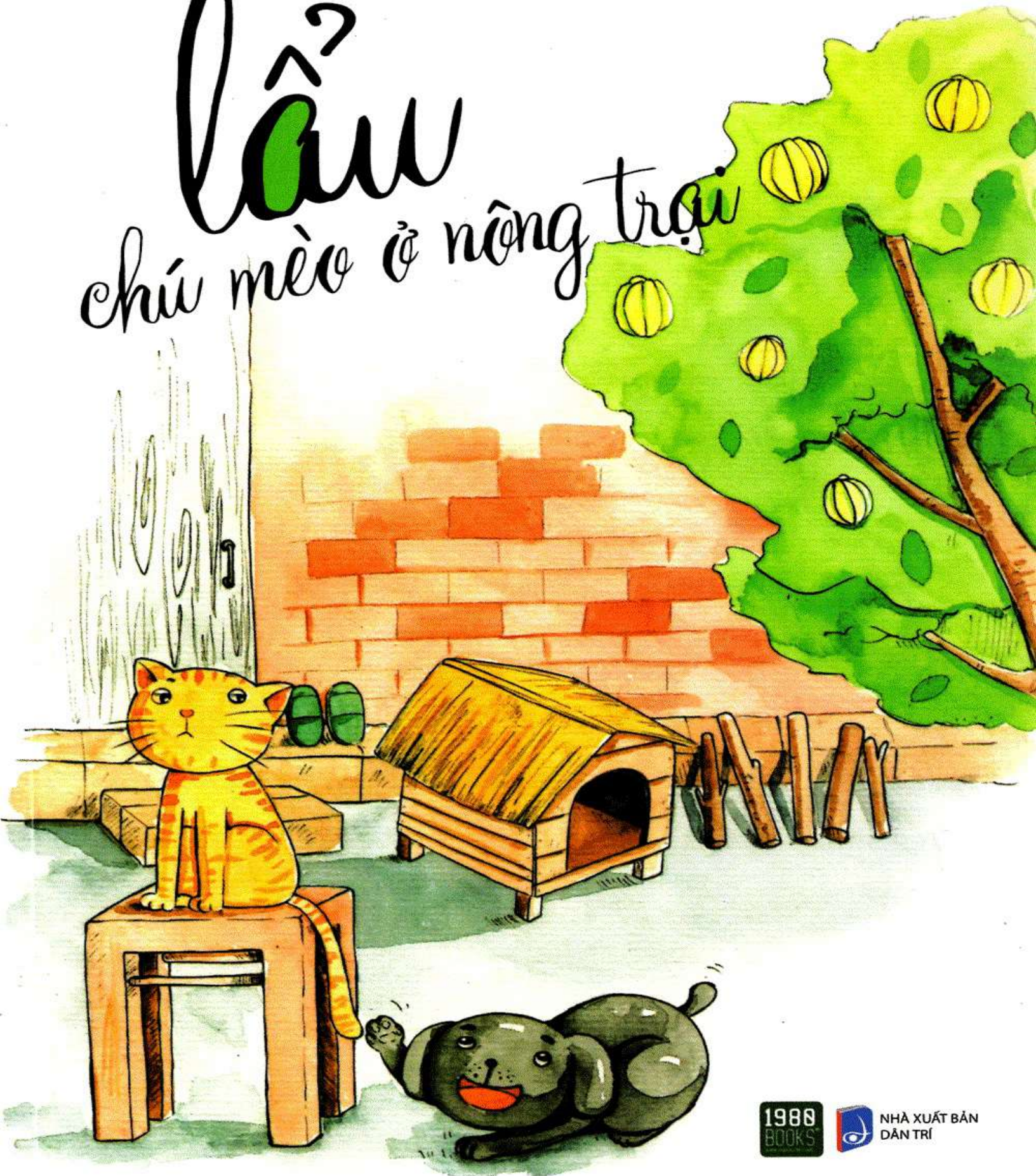

Hành Trần

lầu

chú mèo ở nông trại

1988
BOOKS

NHÀ XUẤT BẢN
DÂN TRÍ

Lời tác giả

Cuốn sách này tôi xin dành tặng cho trẻ thơ và cả cho những người lớn mà tâm hồn cứ muốm bé – hoài – thôi.

Hai nhân vật chính trong câu chuyện này, là Lầu và Bát Men, được lấy cảm hứng từ khu vườn ở nhà cũ, từ những kí ức sót lại từ những ngày thơ bé và từ những mảnh chắ p nhật trong cuộc sống hàng ngày.

Tôi hi vọng cuốn sách của mình sẽ mang lại những cảm xúc trong trẻo, những tiếng cười và cả những kỉ niệm về tuổi thơ cho những ai đọc nó.

Trân trọng,

Hành Trầ n

Mục lục

Lời tác giả

Mèo Phố

Mèo phố

Phiên chợ

Xe nông sản

Người chủ mới

Đường về nhà

Cuộc sống ở Nông Trại Nhà mới

Đêm đầu tiên

Chị Cún

Cái chuồng gà

Đặt tên

Chủ nhật thứ hai

Những ngày ở nhà

Chiến tích bất ngờ

Chi Nhím

Lời nói đùa của chi Nhím và sự thót tim của Lầu

Thành viên mới

Thành viên mới

Phòng May

Chi Khê

Chuyên đi thăm đồng

Chuyện đêm khuya

Sự xuất hiện của vợ chồng chim sâu. Cuộc chiến nảy lửa với lũ chuột nhà Bà Nội và với mù rắn độc ác.

Tuần lễ thu hoạch

Chuyên thám hiểm vùng trộm

Bà nội, bà ngoại

Quyển truyện đọc của chi Cún

Vợ chồng chim sâu

Mù rắn lục

Quả bí ngô giở ng

Đến nhà bà nội

Bọn chuột nhà bà nội

Phần thưởng của bà

Bữa tiệc ăn mừng

Lũ vịt và câu chuyện hổ phân

Lê u Vịt

Lũ vịt

Lâu đi thăm bạn

Hổ phân và cái ao

Bát Men về nhà

Gia đình gia đình

Tết sắp đến rồi

Đi chợ Tết

Ngày hội gói bánh chưng

Phần thưởng lì xì

*Tặng Lâu.
Bạn mèo hay dỗi. Và rất nghiêm túc.*

*Tặng Kiu.
Cô gái đã trao cho tôi sức mạnh của sự tin tưởng.*

Mèo Phố

Mèo phố

Lầu là một con mèo thành phố. Nó nhớ rõ như vậy. Nó vẫn nhớ như in ngôi nhà mà nó được sinh ra cùng bốn anh chị em khác. Mèo mẹ là một con mèo lai lông dài và có cái lưỡi mềm mại ấm áp. Mèo mẹ là người duy nhất không phân biệt Lầu và các anh em khác. Bởi lẽ, mèo mẹ vẫn âu yếm và vuốt ve nó.

Tất nhiên Lầu còn quá bé để hiểu vì sao con người lại phân biệt nó với các anh em khác như vậy. Nhưng nhiều lần đang lim dim thưởng thức bầu sữa mẹ, nó thấy một bàn tay thô bạo tóm gáy nó lên soi mói, nó biết chắc đây là bà giúp việc. Bà *chép chép* miệng: “*Tự nhiên lại nảy nòi ra cái con mèo ta này...*”

Hình như người ta chê nó xấu. Khi uống nước ở bát nước to màu tím, có lúc Lầu len lén soi mình, nó thấy mình cũng *không đến nỗi nào*. Lông vàng như tia nắng, đôi mắt to và cái tai rộng, nó hài lòng với bộ lông ngắn vì nó là con mèo duy nhất mèo mẹ không phải nhắc nhở cẩn thận khi đi vệ sinh để khỏi dẫm bẩn vào bộ lông như bốn anh chị em lông dài và trắng muốt khác.

Một tối se se lạnh, Lầu đang co người rúc vào mèo mẹ, lim dim giấc mơ ngọt ngào thì nghe tiếng khe khẽ. Đây là tiếng của bà chủ. Bà bảo bà giúp việc cần *giải quyết* bớt lũ mèo con, trước khi cô chủ nhỏ trở về vào tuần sau. Bà giúp việc cười khùng khục. Lầu

không biết *giải quyết* là gì, nó cũng không nghe được gì thêm, vì nó đã buồn ngủ lắm rồi. Lâu định bụng sẽ hỏi mẹ vào sáng hôm sau khi ngủ dậy. Cứ thế nó thiếp đi vào giấc ngủ ngọt ngào.

Phiên chợ

Lầu bị đánh thức một cách thô bạo, khác hẳn cách mèo mẹ thường nhẹ nhàng liếm liếm vào đôi mắt nhắm ngủ của nó. Thoắt cái, nó thấy mình nằm trong cái giỏ tói như bưng với ba người anh khác. Chỉ có chị cả với bộ lông dài và xù là không thấy đâu. Hình như người ta đang mang anh em chúng đi đâu đó. Cái giỏ tói chỉ có duy một cái lỗ nhỏ lấ y không khí không ngừng xóc lên xóc xuống. Bớ n anh em mèo khóc nức nở gọi mẹ.

Mặc cho lũ mèo con gào đé n khản cổ, những tiế ng meo meo cứ nhỏ rô i lại to thì chuyê n hành trình bí mật vẫn dường như dài bắ t tận... Bỗng nhiên, một thứ âm thanh hỗn độn gì đó cứ lớn dà n và ngày một đé n gầ n, bớ n con mèo nhóc im bật, sợ hãi. Tiế ng âm thanh lớn dà n, lớn đé n lúc Lầu bắ t đầ u nghĩ đầ u nó sắ p nổ tung thì chợt nó thấ y mọi thứ ngừng chuyê n độn. Cái giỏ nhố t anh em Lầu đượ c đặt nhẹ nhàng xuố ng một chỗ phẳng, khi cái khăn che đượ c vén lên, nó thấ y bà giúp việc đang lom lom nhìn anh em nó, soi mói xem liệu “mấ y con mèo ranh” có làm sao không. Khi ánh mắ t bà giúp việc dừng lại ở Lầu, nó bèn quay mặt đi. Lầu không thích nhìn bà giúp việc một tí nào cả, không thích cả bàn tay thô bạo thường túm gáy nó và cái miệng thường *chép chép* không hài lòng. Nó phóng mắ t nhìn xung quanh.

Thật là kì diệu! Cái nơi này toàn điề u mới mẻ, ngoài thứ âm thanh chát chúa mà tai nó đang quen dà n thì Lầu còn bắ t gặp xung quanh nó rấ t nhiề u bạn mèo và cún khác cũng bị nhố t trong những cái giỏ tương tự. Một số kêu â m ã, một số lại nằ m ngủ ngon lành trong khi những đầ u lớn hơn thì nhìn quanh quắ t bằ ng đôi mắ t vô cảm.

Lầu không biế t đây là đâu. Nó thầ m thì hỏi các anh của nó. Đáng tiế c là không ai biế t câu trả lời. Một con mèo Đen ở cái giỏ bên cạnh nghe thấ y tiế ng thì thầ m, cười phá lên. Mèo Đen lớn hơn anh em nhà Lầu. Với giọng trái đờ i, mèo Đen cho biế t đây là chợ, và người ta mang chúng đé n đây là để bán đi. Mấ y người anh của Lầu bắ t đầ u hoang mang, có anh bắ t đầ u khóc. Lầu không khóc. “Vì sao?”, nó bắ n khoắ n tự hỏi, đé n nổi câu hỏi bật khỏi miệng lúc nào không hay.

Mèo Đen cười khùng khục, nó giảng giải: “*Chúng bay* là một lũ ngố c, người ta com đâu mà *nuôi báo cô* chúng bay mãi đượ c. Chỉ

những con mèo xinh nhấ t trong lú a mới đượ giữ lại. Còn đầ u phải *giải tán* hế t”. Mèo Đen nói rồ i nhìn Lầu đầ y ả n ý.

- “Anh ở đầ y bao lâu rồ i?” Lầu hỏi.

- “Hôm nay là hôm thứ ba rồ i, bà chủ bảo tao đượ *giá* lắ m, vì tao đen tuyề n mà. Hai hôm đầ u có bao nhiêu người hỏi để *chúc* tao, nhưng họ mặc cả, mà bà chủ thì không ưa những người hay *cò kè*. Nên tao vẫn còn phải ở đầ y.”

Lầu định hỏi thêm thì chợt giật thót khi thấ y bà giúp việc nhanh tay mở lờ ng nhắ c anh hai lên, anh hai co rúm sợ sệt và bắ t đầ u khóc rấ t to. Bà giúp việc liế n thoắ ng, bà nói nhanh quá, mà ở chợ thì ô ã n, Lầu nghe đầ u bà nhắ c đế n mẹ nó, là con mèo lai Anh lông

dài. Bà cũng nhanh nhẹn giới thiệu các anh của nó, Lầu ngóng chờ xem bà sẽ nói gì về mình nhưng để lượt nó, bà giúp việc lại chẳng nói gì nữa cả. Hai người trao đổi thêm gì đó và anh hai của nó bị bắt vào một cái hộp nhỏ. Người ta mang anh đi. Mọi việc diễn ra nhanh đến nỗi Lầu không kịp phản ứng gì.

- “Nó có vẻ sẽ sướng” mèo Đen bình luận. “Nhà đây có vẻ giàu. Cái bọn mèo lai có vẻ được *chịu đựng*.”

Lại có khách, cũng như lần trước bà giúp việc nhanh nhẩu giới thiệu hai người anh của Lầu nhưng không hề đã động đến nó. Và cũng nhanh chóng, một người anh khác của Lầu được mang đi.

Bây giờ chỉ còn Lầu và một người anh, hai anh em ngồi sát lại, hoang mang. Chúng không biết lúc nào sẽ phải xa nhau.

Xe nông sản

Sáng tờ mờ, trên chiếc xe mô-tô tự chế, hai chiếc giỏ sắt to tương hai bên đầy những món nông sản tươi mới vừa được thu hoạch. Người vợ sắp xếp đầu ra đầy, chặn kỹ hai giỏ hàng, cuộn thêm cả một chiếc áo mưa, dắt túi nilon phía trước ghi đông và cả mấy món đồ lặt vặt trong khi người chồng ăn một bát ô tô cơm nóng.

Trời bắt đầu rét. Vài phút sau người chồng buông bát, chiêu một ngụm vôi và ngồi lên xe. Người vợ thì thàm điếu gì đó. Người chồng gật gật đầu rồi nổ máy. Xe nông sản phóng ra khỏi ngõ và ra đường cái. Trời chưa sáng nhưng cũng đã rất nhiều xe nông sản như thế đang rầm rập phi về phía chợ.

Hôm nay là một ngày đắt hàng, những món rau củ tươi mới và căng mọng nhanh chóng được bán vội. Người chồng là một người bán hàng vui tính, ông sẵn sàng cho thêm người mua khi củ cà rốt, lúc củ hành tây. Cũng vì thế, mỗi phiên chợ, các bà, các chị ghé mua hàng của ông đông hơn những xe hàng khác.

Tuy nhiên, hôm nay người chồng có vẻ gì đó vội vàng, ông không kịp bán hết tất cả số rau củ mà mình có. Còn một ít đồ, ông xếp chúng thành một đống nhỏ, nhờ người đi chợ cùng trông hộ. Rồi rảo bước rất nhanh, ông bước qua dãy hàng khô, hàng thịt, rồi qua cả hàng tôm cá. Cuối cùng, qua dãy hàng mía vài bước chân, người chồng dừng lại.

Người chủ mới

Rõ ràng là bà giúp việc nhận ra người chủ cũ. Bà vội vã hỏi thăm, khen khoai lang lã lã trước mua của ông bỏ. Nghe tiếng lao xao, Lầu giật mình, thì ra nó đã ngủ thiếp đi tự lúc nào, may mắn thay anh nó vẫn đang nấp ngủ ngon lành bên cạnh. Phía bên trái, mèo Đen không rõ từ bao giờ đã bị bán đi mất.

Rồi cũng nhanh nhẹn, bà giúp việc giới thiệu mèo anh lông dài, nhưng ánh mắt người chủ cũ có gì lạ lạ, ông nhìn Lầu nheo nheo mắt, đề nghị bà giúp việc mở lồng. Nhẹ nhàng ông thò tay túm gáy Lầu nhấc lên, bất ngờ, Lầu co rúm người, kêu lên một tiếng xé tai.

Người chủ cũ có vẻ hài lòng, lại nhẹ nhàng đặt Lầu xuống. Ông không nhấc anh của nó lên.

Bà giúp việc dường như không hiểu, bà vẫn ra sức nói tốt về người anh của nó. Nhưng rất nhanh chóng, ông móc tiền trong chiếc áo lao động cũ bạc màu và bảo: “Tôi ưng chú màu vàng”.

Thoáng ngạc nhiên nhưng vội vã là người nhanh nhẹn, bà giúp việc hiểu ngay là mình cần làm gì. Bà cười giả lả rồi bắt đầu khen Lầu bằng những lời lẽ hoa mỹ. Nhưng Lầu không còn nghe lọt, nó hoang mang vì sắp phải chia tay, giờ thì nó biết có người đã mua nó. Lầu bắt đầu nức nở.

Đường về nhà

Xách chiếc hộp nhỏ đựng Lầu, người chôn ghé mua thêm vài món đồ. Lầu không ngừng kêu gào thảm thiết. Nó chỉ im bất khi thấy mình được đặt vào một cái giỏ sắt to, xung quanh vẫn còn vụn rau củ. Người chôn gõ gõ vào cái hộp nói: “Im nào con trai, sắp về chơi với chị rồi.”

Lầu lắng tai nghe, người chôn nở má, tiếng động cơ vang như sấm. Lầu rúm người lại, nhưng nhanh chóng nó lấy lại bình tĩnh. Nó nhào người, lấy hết sức bình sinh cào vào chiếc hộp. Tuy nhiên, những chiếc móng vuốt hãy còn non không tài nào cào rách được chiếc thùng các tông dày bịch. Đau tay quá, Lầu ngò i thở dốc. Nhưng nó muốn thoát khỏi đây, nó muốn về nhà. Một lần nữa, Lầu lại ra sức cào, nó choãi cả cái thân nhìn bé tí về phía cái lỗ thông hơi. Chẳng ăn thua gì! Cái hộp vẫn trơ ra như gỗ đá. Lầu lại ngò i thở dốc. Lúc này, nó không buồn ngủ nữa, nó nhìn ra ngoài qua cái lỗ bé tí, thấy mọi thứ trôi qua vun vút, những hàng quán biến mất dần, thay vào đó hai bên đường mỗi lúc một nhiều cây hơn...

Cuộc sống ở Nông Trại

Nhà mới

Lầu mở choàng mắt, nó định đứng dậy nhưng lại loạng choạng khụy xuống. Lầu thấy đầu đau và *xương cốt* rã rời. Một chuyến du hành dài với một chú mèo con cộng thêm việc la hét cả buổi khiến Lầu rất họng và mệt lử. Một bàn tay nhỏ và mềm đang vuốt lưng Lầu, nó nhìn lên. Đó là một cô bé con, cô bé trạc tuổi cô chủ nhỏ khi Lầu còn ở với mèo mẹ lông dài. Nhưng cô bé này không mặc váy, ko cài nơ, cô thắt một cái bím xinh xinh, mặc chiếc quần ni và chiếc áo đồng xuân đồ đơn giản.

- “Mẹ ơi, mèo con tỉnh rồi”. Cô bé kêu lên khẽ khẽ, giọng đầy hân hoan. – “Có lẽ mèo con đang đói, con có thể lấy chút gì cho nó ăn không?”

Lầu không nghe tiếng người mẹ đáp, nhưng chỉ một phút sau, cô bé mang lại một chiếc bát đựng gì đó. Lầu cúi xuống uống. KHÔNG PHẢI SỮA. Đó chỉ là một bát nước trắng. Lầu hơi *thất vọng*. Đó cũng không phải là cái bát tím có hình họa tiệt trang trí xinh xắn, đây rõ ràng là một cái bát sứ nhưng sạch sẽ. Tuy nhiên Lầu khát quá nên nó cúi xuống uống.

Cô bé con không ngừng vuốt ve Lầu, nựng êm ái: “Mèo con ngoan quá, mèo con uống nước cho đỡ khát, lát nữa mẹ sẽ cho mèo con ăn cơm”.

Lầu ngược lên, thấy người bố - người đàn ông có bộ râu rậm sáng nay đã trả tiền cho bà giúp việc, xoa đầu cô con gái nhỏ, trìu mến: “Con phải chăm sóc nó tốt, nếu không bố sẽ đem nó đi.”

Lầu giật thót, nó không muốn phải đi đâu nữa. Tuy chỉ vừa gặp nhưng nó đã thấy rất thích bàn tay mềm mại của cô bé và những lời nói ngọt ngào. “Mình sẽ không phàn nàn về cái bát sứ” - Lầu thề m hứa. Rất may cô bé con cũng rất yêu người bạn mèo mới của mình. Cô bé nghiêm túc hứa với bố sẽ chăm sóc Lầu tốt và xin bố đừng mang mèo con đi. Đúng lúc đây Lầu ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức. Người mẹ mang đến một bát cơm cá ngon tuyệt. Lầu cắn miếng ăn, nó lại tự nhủ sẽ không bao giờ phàn nàn về cái bát cơm có miếng sứ to hơn cả cái bát uống nước.

Đêm đầu tiên

Khi Lầu tỉnh dậy thì xung quanh đã tối đen, nó vẫn đang nằm trong cái thùng các tông ban chiều, nhưng chiếc thùng đã được lót thêm một cái áo cũ. Lầu lắng tai nghe, vắng vắng đâu đó tiếng côn trùng rả rích, tiếng động sột soạt của gió, của cây. Đây là những âm thanh mới mẻ. Ngày xưa ở nhà cũ, nửa đêm chợt tỉnh giấc, nó chỉ nghe thấy tiếng quạt gió vù vù hay tiếng tủ lạnh chạy ro ro.

Những lúc ấy mẹ lông dài lại ôm nó vào lòng, nựng nựng... Lầu chợt thấy nhớ mẹ và nhớ các anh chị của nó quá. Nó thèm được rúc vào lòng mẹ ngủ yên ấm. Nó nhớ dòng sữa ngọt ngào. Nhìn sang cái bát nước mẹ, Lầu tủi thân òa khóc. Nó khóc nức nở, vừa khóc vừa gọi mẹ. Trên nhà loáng thoáng tiếng cô bé. Người mẹ yên ủi: “Nó lạ nhà con ạ, chỉ mai là quen thôi, không kêu nữa.”

Cứ thế Lầu *khóc ri ri* cả đêm, nó thấ c mắ c hoài, không biết các anh ra sao. Thình thoảng những tiếng động lạ làm nó sợ co rúm người lại. *Lầu muố n được về nhà với mẹ lông dài!*

Nghĩ là làm, Lầu thu lấ y hế t sức can đảm bò dậy, nó định bụng sẽ chạy thật nhanh ra cửa để tìm đường về nhà. Nó chùn người lấ y hế t sức bật mạnh một cái, người nó phóng ra khỏi ổ, nhưng cũng chỉ trong chớp mắ t, Lầu thấy mình bị kéo ngược lại, ngã lăn ra đấ t.

Hóa ra người ta đã buộc vào cổ nó một sợi dây nố i với chân bàn. Không chịu thua, Lầu cố kéo, nhưng sợi dây và cái chân bàn vẫn tro như phỏng. Mệt nhoài, Lầu lại bước vào ổ, nằ m khóc *ti tê*.

Chị Cún

Chị Cún – bây giờ thì Lầu đã biết tên cô bé – chào Lầu bằng một nụ cười tươi rói. Chị Cún mang đến một bát cơm mới, Lầu *định bụng* không ăn. Nó nhớ mẹ, nó không muốn ăn. Chị Cún hình như không nhận ra ý muốn của Lầu, chị ra sức nịnh: “Em mèο ngoan nào, cơm ruợc ngon lắm, em ăn đi”. Vừa nói chị Cún vừa dùng thìa đảo đảo những sợi ruợc nâu thơm nức trong cái bát mẹ. Lầu nuốt nước bọt, nó lại *định bụng* sẽ chỉ ăn một miếng, nhưng kì lạ thay, món cơm ruợc còn có vẻ ngon hơn cả món thức ăn hạt sắn đậm vị cá ngừ mà Lầu hay được ăn ở nhà cũ.

Hôm đó là chủ nhật, người bố và người mẹ đã đi làm đồng. Chị Cún được nghỉ nên khi mặt trời lên cao, chị cho Lầu ra hiên chơi, buộc Lầu vào chân một cái ghế đầu nặng. Chị Cún mang rau ra nhặt, vừa nhặt vừa nói chuyện tí tē. Chị chỉ vào cái phòng nhỏ phía bên trái hiên, đó là căn phòng có khung cửa sổ to nhìn ra công có thể bao quát được cả nhà. Đây là phòng May, chị Cún thì thām. Bố mẹ đều là nông dân, nhưng mẹ có một cái máy may của Nga, mẹ vẫn dùng nó để may vá những lúc rảnh rỗi. Chị Cún chỉ lên tấm biển xa xa treo trước công, đọc cho Lầu nghe: “Nhận sửa quần áo”. Đây là chữ chị viết năm ngoái, lúc chị còn học lớp Ba của cô Yến. Chị đã phải viết đi viết lại bốn lần. Lần đầu tiên, chị đã viết là “Nhận sửa quần áo”. Thế là sai chính tả. Hai lần sau thì không đều. Đến lần thứ tư thì mới đẹp như thế này. Nhờ có tấm biển, mà mẹ có thêm khách sửa quần áo, chị Cún nói giọng tự hào.

À, thì ra mẹ May Vá ngoài làm nông còn là một thợ may cơ đây.

Bô' là một nông dân *rất siêu*. Chị Cún chỉ quanh nhà, Lầu đưa mắt nhìn theo, ngôi nhà ở nông thôn rộng rãi và sạch sẽ, nhà có hai chái, phần hiên được bô' làm thêm thành một phòng nhỏ chính là phòng May. Bê' p và nhà vệ sinh ở riêng. Bê' p cũng đã được xây lại khang trang sạch sẽ. Cái nhà nhỏ nhỏ cạnh cây khế kia kia, chị Cún chỉ, là kho của bô'. Trong đây có cơ man nào là đồ' điện. Chị Cún bảo bô' từng là thợ điện. Chị Cún từng *đề' nghị* viết tấm bảng nhận sửa đồ' điện treo cạnh tấm biển của mẹ nhưng bô' nói: “Bô' chỉ làm giúp thôi”.

Chị Cún lại kể, mẹ hay khen bô' tân tiến, bô' thích những cái mới. Bê' p nhà chị Cún có nồi cơm điện, có bê' p ga.

- “Kia kia, cái góc kia là góc đun củi, bô' dựng ngoài bê' p chính, chỉ trời mưa mới đun bê' p ga thôi, còn mẹ bảo đun củi cho *tiết kiệm*, vì nhà sẵn.”

Ngôi nhà còn có chuồng gà, khoảng sân rộng và một mảnh vườn nhỏ bao quanh. Ngay cổng vào là giàn hoa leo. Chị Cún bảo, cái giàn đây lúc thì trờ'ng mướp, lúc thì trờ'ng bầu. Bây giờ hết mùa chỉ có hoa leo thôi.

Cái chuồng gà

C hị Cún thôi không nói chuyện với Lầu nữa, chị Cún bận cắ m com, nhóm lửa đun nước và nấ u rau. Chị còn phải quét sân, cho gà ăn. Chị Cún giỏi quá, học lớp Bô n mà làm được bao nhiêu việc. Lầu nhớ lại cô chủ nhỏ ở nhà cũ, cô bé đó rấ t ngọt ngào, nhưng hình như không phải làm gì cả. Lầu nhớ, bà chủ vẫn thường phải đút com cho cô.

Trong lúc chị Cún bận rộn thì Lầu nhìn ngắ m cái chuồ ng gà. Nó nhìn một cách chăm chú, không hê` chớp mắ t. Cái chuồ ng to quá, có cả mái che và có hai tâ`ng rấ t oách. Một đám gà khoảng mười mắ y con đang đi loanh quanh đào bới. Có hai cô gà mẹ, một đám gà con và vài chú gà choai choai. Trên nóc đố ng rom là một ông Gà Trố ng rấ t bảnh chọe, có bộ mã đẹp, cái đuôi cong vút. Gà Trố ng bắ t gặp ánh mắ t của Lầu, nó khinh khinh theo kiểu nhìn một con mèo nhép. Lầu muố n lân la ra cạnh bọn gà nhưng nó đã bị xích vào chân ghế , còn bọn gà bị hàng rào chắ n trong vườn không thể bước ra sân lát gạch được.

Tuy nhiên chỉ câ`n nhìn một lúc, Lầu cũng biế t Gà Trố ng là người có uy nhấ t. Nó ra lệnh cho đám gà mái phải trông con cẩn thận, dạy mắ y con gà choai gáy ẹ ẹ. Lũ gà con thì khỏi phải nói, sợ Gà Trố ng một phép, nó chỉ đầ ng hắ ng một tiế ng là cả đám lại nhao lên chiêm chiế p gọi mẹ.

Đặt tên

Lầu nhìn chị Cún trái chiế u, dọn cơm ra hiên. Mẹ May Vá và bố Thợ Điện sắ p về . Chị vuố t vuố t Lầu, tay chị mê m mại như lưỡi của mèo mẹ lông dài vậy. “Chị phải đặt tên cho Miu con, chị chưa nghĩ ra tên gì, nhưng tên là Miu thì thường quá, ở xóm đã có má y con mèo tên là Miu rô i”. Chị Cún đang lảm nhảm thì bố mẹ về . Bố mang theo một cái nô i gì đó rắ t to. Chị Cún chạy ùa ra. Bố Thợ Điện giải thích, đắ y là một cái nô i điện, nô i điện cũng gầ n giồ ng nô i cơm điện, dùng để nắ u thức ăn, nhưng tuyệt nhắ t là dùng để nắ u lẩu mùa đông, vừa ngon vừa nóng. Chị Cún chưa được ăn lẩu bao giờ. Tuy nhiên mẹ May Vá đã hứa sẽ nắ u đắ i cả nhà khi nào rảnh. Chị Cún giúp bố cá t cái nô i vào bắ p và không quên mang Lầu vào theo. Sau đó cả nhà ăn cơm. Một mình Lầu trong bắ p, nó tò mò ngắ m cái nô i, cái nô i sơn đỏ rắ t đẹp, cái nô i lại được chị Cún đặt trên bắ ng ghế thắ p ngay gầ n chỗ buộc Lầu, nó nhảy thoắ t lên ghế , dùng chân đắ y đắ y thử, nắ p nô i đống không chặt, trượt đi một khoảng đủ để Lầu ló đầ u vào, tò mò Lầu cứ ngó nghiêng mãi không thôi.

- “Ôi, đây rô i!”, Lầu giặ t mình nghe tiế ng kêu của chị Cún, mẹ và bố cũng chạy vào. Tá t cả cùng cười vang. Do tò mò, Lầu đã bò hắ n vào chiế c nô i mới mua, mệ t nhòai do đắ y cái nắ p vung, Lầu nắ m ngủ ngon lành trong đắ y cho đế n khi bị chị Cún phát hiện.

Khi ngừng cười, chị Cún bắ Lầu nặ ng nặ ng nói với mẹ đắ y háo hức: “Mẹ ơi, con biế t rô i, em Miu sẽ tên là Lầu.”

Bố lại phá lên cười. Thế là Lầu có tên.

Chủ nhật thứ hai

T hâ m thoả t, Lầu đã đê n ở với chị Cún, bô Thợ Điện và mẹ May Vá được *một tuầ n*. Lầu biế t thê bởi hôm nay chị Cún lại ở nhà. Chị Cún bảo, cứ một tuầ n chị lại được nghỉ Chủ nhật. Như vậy hôm nay là Chủ nhật.

Lầu quen dầ n với cái giường làm từ hộp các - tông, nó cũng không còn giạt mình ban đêm vì những tiế ng động lạ. Hai cái bát mề đưng cơm và nước uố ng trở thành hai người bạn thân thiế t. Lúc được cho ra ngoài hiên, nó luôn phóng mắ t ra vườn và ao ước. Non trưa, chị Cún lại đem Lầu ra ngoài sân, chị gãi gãi cổ nó và nhẹ nhàng tháo sợi dây buộc ra, thay vào đó một chiế c vòng tề t từ những sợi dây xanh đỏ rấ t đẹ p. Chị nhẹ nhàng bảo: “Giờ mà y quen nhà rồ i thì đi đâu cũng phải biế t đườ ng về , dưới kia nhiề u chuộ t lắ m, nhó phải chăm chi đầ y”.

Khỏi phải nói Lầu phầ n khởi thê nào, nó từ từ mon men khắ p các góc nhà, cái cảm giấ c được tự do thậ t là thích, nó lên nhà trên nhìn ngó, nhà lát gạch hoa sạch sẽ mát mề. Bên trong chái là phòng của chị Cún, nó nhìn lên cái giá sách đầ y ấ p sách vở và có một con búp bê tóc vàng *to tuớ ng*. Hình như có lầ n chị Cún kể là đầ y là quà của dì chị bên nước ngoài gửi về .

Bê p thì ngày nào Lầu cũng ngủ dưới đầ y, nhưng do bị buộc nên hôm nay nó mới có cơ hội đi dò xét hế t các góc. Đi loanh quanh, Lầu lại phóng mắ t ra vườn. Nó muố n ra đó, muố n lại gầ n bọ n gà. Lầu hơi sợ, cứ đắ n đo mắ i. Đê n nửa chiề u, nó lắ y hế t can đảm bước rón rén lại gầ n hàng rào, đầ ng nhìn ngó xung quanh, nó chộ t giấ t

thót mình lúi lại, cái đuôi xù ra, chân sau chùn lại, tiếng ò ó o to như súng nổ kê bên tai. Gà Trống hỏi, giọng uy nghiêm:

- “Ê, nhãi, *thập thò* gì ở đây?”

Dù gì Lâu vẫn mới chỉ là một con mèo con. Gà Trống nhìn gần thì oai vệ và to quá, cái mỏ nhọn, đôi cựa sắc và bộ lông bóng nhoáng. Lâu lấy hết can đảm lấp bắp:

- “Cháu... cháu chỉ đang xem...”

Gà Trống há t hàm ra phía công nước: “Chỗ của chú mày ở kia kìa, *nhãi*. Nhiêu chuột lắm, mà nói trước, con nào con nấy phải to ngang chú mày đây. Cẩn thận không nó cắn cho *ngheéo cổ*”.

Lâu nhớ lại những buổi mèo mẹ lông dài hay kể chuyện về lũ chuột, rồi nó hay vờn đuôi mèo mẹ giả vờ tập bắt chuột. Mẹ lông dài nói: “Mèo không sợ chuột, chỉ có chuột sợ mèo”.

Lâu hơi tự ái, nó đáp giọng chảnh nịch: “Cháu không sợ, mèo không sợ chuột...”

Gà Trống cười vang, đúng lúc đó *đám gà con* từ đâu đến, chúng trông thấy Lâu, tranh nhau chỉ trỏ rồi cười nói chiêm chiếp. Lâu ngượng quá, vội lạng lẽ *chuôn về* chái bắp.

Những ngày ở nhà

Từ hôm được tháo xích, Lầu tự do đi lại khắp nhà. Nó thấy mẹ May Vá nói với chị Cún: “Thức ăn thừa, con phải đập cẩn thận, để phòng mèo ăn vụng”.

Lầu nghe được có ý giận, nó là một con mèo *tự trọng*. Nó sẽ không ăn vụng, vì nếu như thế chị Cún chắc chắn sẽ bị mẹ May Vá mắng.

Những ngày trong tuần, cả nhà đi làm, chị Cún đi học. Lầu lang thang khắp chỗ trong ngôi nhà mà bây giờ nó đã thuộc lòng từng ngõ ngách.

Lầu cũng đã nhanh chóng làm quen được với *đám gà*. Mấy con gà mái thì rất dễ tính, lũ gà con thì ngây thơ và mấy con trống choai thì thích thể hiện. Chúng *gáy te te* suốt ngày, bất kể đó là sáng hay trưa. Lầu tự do đi dạo ngoài vườn, nó chơi đùa với lũ gà con. Thỉnh thoảng Lầu đến bên cạnh công nước và nhìn xuống. Cái công sâu hoắm, đen ngòm và bốc mùi rất hôi. Lầu nhìn chăm chú, lắng lắng tai nghe, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Duy có Gà Trống là vẫn giữ vẻ xa cách với Lầu, nó thường đứng trên đống rơm, nhìn Lầu với thái độ nhìn một con *mèo nhép*.

Chiến tích bất ngờ

Lầu lớn nhanh trông thấy, không chỉ chị Cún mà bố Thọ Điện cũng phải lên tiếng khen: “Ái chà, cái *thằng cu* này dạo này trông ra dáng phết, sắp được việc rồi đây”. Tự Lầu cũng thấy mình *nhANH LỚN* thật. Nếu trước đây mấy cái bàn ghế cao mà nó phải vát và trèo lên, có khi trượt chân ngã cái “bộp” và đau điếng thì bây giờ nó nhảy *phát một*. Móng vuốt của Lầu cũng dài ra, nó hay cào vào thân cây khế sồn sột, mặc cho chị Khế nhăn nhó. Đôi lúc cáu quá, chị thả một quả khế chín đánh “độp” vào đầu Lầu khiến nó phải nhảy chúi chúi vì đau.

Nhờ các bài tập leo treo cùng việc mài dũa bộ móng thường xuyên, Lầu trở nên nhanh nhẹn hơn hẳn. Nó bắt đầu thấy việc bắt lũ côn trùng là vô cùng đơn giản. Thậm chí trong lúc thiu thiu ngủ, quạt tay một cái, Lầu đã tóm gọn một con ruồi.

Tuy cái công vẫn còn là một bí ẩn, nhưng khi nghe mẹ May Vá khen ngợi, có tiếng mèo, đỡ chuột hẳn, Lầu vẫn cảm thấy hạnh diện như thể nó đã bắt được *hàng đống chuột*.

Đó là một đêm ráo trời, Lầu nằm thiu thiu ngủ trên cái ghế đầu. Bây giờ cái thùng các - tông không còn là nơi ngủ duy nhất của Lầu, nó sẽ chọn chỗ ngủ *tùy theo hứng*. Khi lớn hơn, Lầu ít ngủ tối, ban ngày có lúc nó ngủ *mê mê* ở sân, dưới ánh nắng mặt trời. Còn ban đêm nó lại thức, đi dạo xung quanh vườn, ngó nghiêng cái công bí ẩn ấy. Lầu còn tự giao cho mình trách nhiệm phải bảo vệ *đám trứng* của mấy cô gà mái khỏi bọn chuột hôi hám. Thông thường, sau khi nghiên ngẫm cái công, Lầu lại quay ra vườn cải. Vườn cải mẹ May

Vá mới gieo tuầ n trước, bắ t đầ u nhú những cái lá non xanh mơn, Lầu cũng phải trông chừng *đám* cải tránh xa *cái lũ xấ u xa* hay ăn vụng á y.

...Nhưng đêm nay Lầu lại ngủ quên mắ t, trong cơn mơ, Lầu chợt giật mình tỉnh dậy, nó nghe một tiế ng lờ xờ rầ t khẽ và tiế ng bước chân rón rén phía sau tường bê p.

Nhanh như cắ t, Lầu tỉnh hẳn. Nó khẽ khàng bước đi, những đệm thịt dày giúp bước chân của Lầu nhẹ nhàng và không hề phát ra tiế ng động nào.

Chuột! Đó là ba con chuột không lớn lắ m, chúng *lờ lỏ* nhìn xung quanh, thậm thụt bàn tán. Lầu lắ ng tai nghe, nó nghe thắ y tiế ng “com”. Đúng rồ i, rồ com nguội lúc tồ i chị Cún quên không cắ t vào chạn, vẫn đang ở trên cái ghế con cạnh vại muồ i dưa. Lầu lặng thinh quan sát ba con chuột *nhép*. Xem ra chúng vẫn chưa hề biế t mình đang bị theo dõi. Chúng nô i đuôi nhau vào bê p qua khe nứt ở tường, cái khe bé tí, nhưng không hiểu bắ ng cách nào chúng vẫn chui vào được.

Tiế ng một con chuột: “Không phải sợ, cái thắ ng *mèo nhép* á y chi giỏi bắ t ruồ i, chứ làm gì được anh em nhà chúng ta”.

Tiế ng hai con chuột còn lại hùa theo: “Đúng vậy, lúc nầy em còn thắ y nó *ngủ say như chề t* ngoài kia, có khi mình đế n kéo râu cũng chẳng biế t á y chứ.”

Dứt lời chúng cười hình hích, ra chiề u khoái chí lắ m.

Lầu yên lặng lắ ng tai nghe lời lũ chuột, nhề ch mép cười và lẩn vào bóng đêm.

Cười chán, ba *tên ăn vụng* kéo nhau đến rá cơm, chắc mâm sẽ được bữa no nê. Ai ngờ vừa ngược mắt lên, chúng *sững người*. Lầu đang đứng đó từ lúc nào. Bọn chuột cuối cùng quyết định chuồn, nhưng nào có dễ thế. Do quá sợ, chân chúng xoắn vào nhau, con nọ xô vào con kia, đội ngũ chuột trở nên thâm thảm và xiêu vẹo. Không để cho bọn chuột định thâm, Lầu nhanh chóng nhào tới, tóm gọn một con rồi nó xòe tiếp tay trái, tóm lấy đuôi của con thứ hai. Chỉ có con chuột bé nhất là chạy thoát. Lầu không đuổi theo. Nó hài lòng xếp hai con chuột ngay trước cửa.

Hôm sau quả là một ngày *vinh quang*. Lúc cả nhà phát hiện ra có tới hai con chuột bị diệt gọn trong một đêm, dù chỉ là hai con chuột nhất thì Lầu như được “tấm” trong những lời khen. Chị Cún hào phóng thưởng cho nó một nhúm ruốc thơm ngon.

Cả chị Khê và *đám gà* cũng vây quanh Lầu như dững sĩ.

Chị Nhím

Bây giờ thì Lầu đã trở thành một dũng sĩ thật sự, nó đã trở thành một *con mèo thanh niên* khỏe mạnh, giò cao, răng sắc, vuốt nhọn. Kể từ chiến công đầu tiên, Lầu liên tiếp lập nhiều chiến công khác và trở thành nỗi khiếp sợ của *đám chuột*. Gà Trống đã thôi không nhìn nó như nhìn một *con mèo nhép*, nhất là kể từ khi nó cứu *đám trứng* của bọn gà mẹ thoát khỏi cái miệng hôi hám của bọn chuột.

Thậm chí, đôi lúc Gà Trống muốn thể hiện sự cảm kích bằng cách gọi Lầu đến để *đãi* một con giun to. Lầu từ chối, làm sao mà nó thích cái món nhơn nhớt và ngoăn nghèo đầy được.

Không chỉ trong mắt *đám gà*, mà trong mắt cả nhà, tức là bố Thợ Điện, mẹ May Vá và chị Cún, Lầu đã thực sự trở thành anh hùng.

Một buổi trưa, không phải là cuối tuần, vì hôm đó chị Cún phải đi học, trời se lạnh, Lầu đang nằm cuộn tròn sau khe cửa thì nghe tiếng ồn ào. Bố Thợ Điện về, theo sau là một chị con gái có cái ba lô to. Chị ồn ào, lao vào nhà, vút búp túi xách lên giường, tháo giày và líu lo hỏi hết cái này đến cái khác. Chị thay bộ quần áo ở nhà, bắt đầu xắn tay vào làm việc. Chị rửa cốc chén, xong đâu đấy chị tìm cái chổi quét nhà, lúc mở khe cửa ra, chị bắt gặp Lầu đang tròn xoe mắt nhìn mình, chị thò tay định bắt nhưng Lầu ngay lập tức đã thoát được, trèo lên xà nhà nhìn xuống.

- “Ái chà chà, *con khỉ* này nhanh ra phết”, chị xuýt xoa.

Lầu giận tím mặt, nó không biết đây là ai nhưng kiểu ăn nói *giang hồ* này thì nó chẳng ưa nổi. Trưa hôm ấy, Lầu không về ăn cơm, nó trốn một góc và quan sát.

Chi đến chiều khi mẹ May Vá đi đám giỗ về và chị Cún đi học về, Lầu mới vỡ lẽ, *người con gái giang hồ* ấy là chị Nhím – chị gái của chị Cún. Lầu nay, Lầu không hề biết, nó chỉ biết đến bố, mẹ và chị Cún mà thôi.

Chị Nhím học cấp Ba trên phố, chỉ thỉnh thoảng mới về. Khác với chị Cún gầy gò và ân cần, chị Nhím người hồng hào chắc lẳn, chị nói tiếng sang sảng, vui vẻ. Chị cũng luôn tay luôn chân làm việc này việc kia. Buổi tối, khi cả nhà cơm nước xong xuôi, chị Cún bế Lầu đến giới thiệu với chị Nhím, chị Cún *ca ngợi* Lầu bắt chuột giỏi. Chị Nhím một lần nữa định thò tay bắt Lầu, nhưng nhớ đến việc chị đã gọi mình là *con khi* ban trưa, Lầu lại hơi bực, nó né sang một bên và chạy mất.

Nhưng Lầu chẳng ghét chị Nhím được lâu vì chị là người rất vui vẻ, chị không *đẻ bụng* việc Lầu né mặt chị, hôm sau chị cho Lầu một miếng thịt to. Lầu đã chịu để chị *rờ* vào người. Khác với chị Cún thường vuốt ve nhẹ nhàng, chị Nhím thích lấy tay kéo hai hàng râu của Lầu hoặc búng nhẹ vào mũi nó. Đặc biệt chị thích gọi Lầu là *con khi*.

Tuy nhiên, những món ngon của chị Nhím đã khiến Lầu quen bếng là cần giận chị.

Lời nói đùa của chị Nhím và sự thất tim của Lầu

C

hị Nhím sẽ ở nhà để n hế t chủ nhật vì thứ hai chị phải trở lại trường đi học. Lầu nghe lỏm chị nói với bố mẹ thế. Sáng sớm hôm ấy, Lầu thấy chị Cún ra vườn nhổ rau, mẹ May Vá và chị Nhím đi chợ sớm. Bố không ra đồng mà ngồi ở kho sửa vài món lặt vặt. Lúc mẹ May Vá về, cái giỏ đầy thức ăn thơm ngon. Hẳn là nhà có cỗ. Lầu hân hoan chạy quanh sân, ngó mỗi người một tí. Chốc nữa chị Nhím và chị Cún thể nào cũng phàn nó miêng gì ngon ngon.

Ba mẹ con chị Cún cắ m cúi chuẩn bị thức ăn, người nhặt rau, người thái thịt. Lầu thấy lạ vì không có khách, các món ăn chỉ chuẩn bị rồi bày ra đĩa, cũng chẳng thấy xào nấu gì nhiều.

Quan sát chán, Lầu bước đến chỗ hai chị đang nhặt rau, dụi đầu vào chân chị Cún nũng nịu. Chị Nhím trông thấy Lầu, nở nụ cười tinh quái, nói to: “Cún ơi, hôm nay nhà mình ăn món Lầu, đây là lần đầu Cún ăn món này nhỉ?”. Chị Cún đáp “Vâng” rồi nhanh nhẹn mang rổ rau đi rửa còn chị Nhím thì chạy vào chái lấ y cái chổi để quét gốc rau. Còn mỗi Lầu vẫn đứng nguyên xi ở sân. Nó không bước đi nổi dù cho cái chổi của chị Nhím đang quét chạm vào chân. Lầu ngạc nhiên quá!

- “Món ăn gì mà lạ lùng, lại có tên giống hết tên mình nữa”, Lầu bần khoăn.

Chị Nhím nhìn con mèo đứng bần thần giữa sân thì cố nín cười, tinh nghịch nói to: “Món Lầu này phải thịt Lầu thì ăn mới ngon. Con khi béo ra phết rồi đấy”.

Lầu chợt cảm thấy tim nó hẫng đi một nhịp. Trời ơi, chẳng lẽ chị Nhím hay cho Lầu ăn ngon cũng là để cho ngày hôm nay sao. Nó bắt giác thấy chóng mặt rồi loạng choạng suýt ngã.

Bên cạnh kho, bố Thọ Điện đã thôi sửa đồ và đang mài một con dao sắc bén.

Hàng ngàn ý nghĩ xâm chiếm đầu Lầu, nó thấy ghét chị Nhím *kinh khủng*. Nó muốn bỏ đi. Nó không hiểu mình đã làm gì sai. Nó chưa hề ăn vụng bao giờ. Hôm qua, mẹ May Vá vẫn còn xoa đầu khen nó bắt chuột giỏi.

Đang miên man, Lầu thấy một bàn tay nhấc bổng mình lên. Đó là chị Nhím, Lầu ngỡ người định bỏ chạy nhưng hai tay chị đã giữ chặt lấy nó. Lầu không biết phải làm thế nào, nó “meo” lên những tiếng buồn bã rồi giận hờn. Không ai nói gì. Bố vẫn đang mài dao, còn chị Cún thì đang tiến lại gần, nhưng chị không cười. Khi chỉ còn cách Lầu một đoạn ngắn, chị Cún vung tay lên, Lầu nhắm nghiền mắt. Một phút, hai phút rồi ba phút trôi qua, không thấy gì, nó từ từ mở mắt thì thấy mình đang nằm gọn trên tay chị Cún, chị nựng nựng nó vào lòng, *giải thích*: “Chị Nhím chỉ đùa thôi, món lẩu là món ăn bằng cái nồi lẩu đỏ bố mang về hôm xưa ấy.”

Lầu thở phào. Trước khi chạy đi, nó vẫn kịp thấy cái nháy mắt đầy ẩn ý của chị Nhím.

Thành viên mới

Thành viên mới

Cả sáng hôm ấy, bố Thọ Điện hì hục đóng một ngôi nhà mới. Chị Cún ngồi bên cạnh, chốc chốc lại đưa cho bố chiếc đinh hay cái búa. Trông cả hai đều có vẻ hồ hởi. Đến non trưa, ngôi nhà hoàn thành. Ngôi nhà có mái, có bốn chân vững chãi, bố lợp một lớp lá cọ già lên trên và kê nó vào cạnh tường bê tông, ngắm nghía vẻ hài lòng.

Ăn cơm xong, bố dắt xe đi và trở về nhà lúc xế chiều. Đằng sau xe là một cái lờng che kín. Nghe tiếng xe, chị Cún ùa ra, bố gỡ tấm che cái sọt ra, từ bên trong thò ra một cái mũi đen ươn ướt.

Mọi người gọi nó là Mực. Mẹ May Vá dành cho nó một cái bát ăn cơm bằng sứ trắng men. Cái bát to và *không bị mẻ*.

Đó là một con chó bảnh chọe, nó không còn là chó con nhưng cũng chưa hẳn là *thanh niên*. Nói đúng hơn, đó là một *con chó thiếu niên*. Lâu không bao giờ gọi nó là Mực, Lâu thậm gọi nó bằng cái tên Bát Men, cái bát ăn cơm vừa to vừa không mẻ ấy khiến Lâu không khỏi ghen tị.

Bát Men vừa về đã được cả nhà xoắn xuýt, bố mẹ thay nhau khen nó tướng đẹp, giữ nhà tốt. *Hình như* chị Cún cũng thích Bát Men hơn thích Lâu. Hôm sau mẹ May Vá cho Bát Men một bát xương to, cách *biệt đãi* như vậy làm Lâu *tức lộn ruột*.

Rõ ràng, Bát Men chưa hề bắt được con chuột nào.

Được chăm sóc kĩ càng, Bát Men lớn nhanh như thổi. Bát Men là con chó thân thiện, nó nhanh chóng làm quen với bọn gà con (giờ đã thành gà choai), chị Khê. Bình thường nó lành là thế, nhưng hề có người lạ vào nhà là nó đứng dậy, nhào cả bốn chân về phía trước mà sủa, rồ ì nhe hàm răng sắc nhọn ra dọa dẫm. Nếu không có bố, mẹ hay chị Cún ra đón thì người đó không thể vào nhà được.

Bát Men cũng nhanh chóng thân thiết với cả nhà. Duy chỉ có Lâu vẫn giữ một khoảng cách nhất định với con chó.

Lâu thấy ghen tị khi người ta đối với Bát Men như đối với vua chúa, nó được ở trong ngôi nhà mới lợp mái cọ. Thực ra đó chỉ là một cái chuồng chó bằng gỗ, nhưng đối với Lâu mà nói, ngôi nhà đó chẳng khác gì cung điện. Cái thùng các tông - chỗ ngủ duy nhất của Lâu thì đã bị dẹp bỏ từ lâu.

Phòng May

Như đã nói ở trên, mẹ May Vá có một cái máy may, và mẹ nhận sửa quần áo những lúc rảnh rỗi. Lắm hôm, mẹ ngồi cả ngày trong phòng may, đứng từ bên ngoài chỉ nghe tiếng máy chạy rè rè.

Phòng May đố i với Lầu là một thiên đường, căn phòng có những miếng vải mềm mại, những cuộn chỉ đầy màu sắc. Bất cứ đâu ở phòng May đều có thể là chiếc giường êm ái dành cho Lầu. Chính vì sự mềm mại và ấm áp của những súc vải mà không biết bao nhiêu lần Lầu vào đây chơi và ngủ quên qua cả bữa ăn khiến chị Cún phải hốt hoảng đi tìm. Lầu thích cách chị Cún cười hì hì bảo với mẹ May Vá: “Mẹ ơi, con Lầu nó ngủ say đến *mềm nhũn* cả người kìa”.

Thỉnh thoảng Lầu cũng bị mẹ May Vá trách phạt. Số là Lầu có thói quen dũa móng, nhiều khi nó nằm trên những súc vải mềm mơn màng mà cứ ngỡ như đang nằm trong cái thùng các tông lót áo cũ của chị Cún, thế là *cậu chàng* vươn tay, cào sột sột. Những sợi vải tua ra theo mỗi lần co duỗi móng.

Mỗi lần như thế Lầu lại bị mẹ May Vá nghiêm giọng mắ ng. Nó ân hận lắm, tự nhủ lần sau sẽ không nhậm lần tai hại thế nữa. Nhưng lần sau rồi nhiều lần sau nữa, thỉnh thoảng Lầu vẫn cứ bị quên.

Cũng chính từ ngày khám phá ra phòng May thì cái thùng các tông - giường ngủ của Lầu chính thức bị dẹp đi. Lý do là bởi Lầu từ lâu

đã không còn ngủ ở đó nữa, nó thích ngủ trong phòng May, đôi khi lại ngủ sau cánh cửa, hay bất kì chỗ nào mà nó cho rằng *dễ chịu*.

Lúc chị Cún vớt cái hộp đi, Lầu cũng không cảm thấy tiếc, nhưng bây giờ khi thấy con Bát Men có một ngôi nhà *hắn hoi* bằng gỗ, nó thấy ghen tị. Nó loanh quanh bên chị Cún phàn nàn, nhưng chị Cún lại nghĩ rằng nó đói và lấy vào cái bát mẹ một phần cơm ruốc.

Thất vọng, Lầu rảo bước đi, để mặc chị Cún ngạc nhiên không hiểu sao Lầu hôm nay lại chê món ăn yêu thích.

Lầu bước vào phòng May, nấp *thì ra* buồn bã. Nó đưa mắt nhìn qua cửa sổ, thấy con Bát Men đã được tháo xích. Con chó *thiếu niên* chạy lăng xăng, chán chê nó mon men bước lên hiên, dừng lại trước cửa phòng May nhìn ngó. Lúc này Lầu đang nấp ở một khe hẹp trên miêng vải ni tím sau cái tủ. Chỗ nấp kín đáo khiến nó thỏa sức quan sát con chó.

Bát Men có vẻ lưỡng lự, mãi một lúc nó quyết định tiến vào trong, nhưng đúng lúc đấy mẹ May Vá trông thấy. Mẹ xoa xoa tay, ra hiệu Bát Men không được vào.

- “Mày sẽ nhá hồng vải mốt”, mẹ May Vá nói.

Bát Men có vẻ thất vọng, nó chưa kịp quay người bước ra thì Lầu nhanh nhẹn nhảy ra khỏi chỗ nấp, bước đi vài bước đường vệ. Con chó nhìn thấy, sững lại, ánh mắt toát lên vẻ khâm phục khi thấy Lầu tự do đi lại trong phòng.

- “Phải quá đi chứ!”, Lầu nghĩ. “Hắn nó *chết thêm* được ở trong một căn phòng *sang trọng* như thế này”.

Kể từ giờ phút đó, Lầu không còn buồn vì không có nhà lợp mái, nó tự cho rằng phòng May là căn phòng dành riêng cho nó, nơi mà đây ấ p những món đồ ề mề mại mà *đám gà* và Bát Men không bao giờ được phép bén mảng đê ến.

Chị Khế

Chị Khế không cao lắm, tức là từ gốc lên đến cái chỗ chạc ba chỉ khoảng một mét, nhưng được cái tán cây xòe rộng, phía trước bao trùm một khoảng sân và phía sau thì xòe cả ra khỏi tường nhà. Có một điều đặc biệt mà ít ai biết, đó là chị Khế có cả quả chua và quả ngọt. “Bố Thọ Điện từng ghép một cành khế ngọt vào chị khi chị còn bé tí” – chị Khế kể. Theo tháng năm, cành khế ghép đó đã trở thành một phần của chị, chẳng ai còn để ý đến cái vết sẹo ghép mờ mờ trên thân cây nữa.

Chị Khế rất dễ tính, chị chả bao giờ phàn nàn nếu người ta mạnh tay bứt một quả khế, tuy nhiên chị thường cười *rung rinh* cả lá khi bắt gặp một người vừa ăn một quả khế ngọt, thò tay bứt quả thứ hai, mạnh dạn cắn một tiếng to rồi phải nhảy lên chơi chơi vì chua quá.

Chị Khế không ghét ai, chị chỉ *không thích* lũ trẻ con nghịch ngợm, không bao giờ chịu vào nhà hỏi xin tử tế mà cứ thập thò ngoài tường bứt khế trộm. Chúng thường *giả* các quả khế khỏi cuống, nhiều khi bẻ cả cành dài, bắt chập cả cành đang đầy những khế non.

Chị Khê´ không phải là người ki bo, chị thấy vui khi người ta hái những quả Khê´. Chị vui nhất là mỗi lần chị Nhím về, chị Nhím lại hái một túi Khê´ to mang lên trường cho các bạn thưởng thức.

Trước đây, Lầu hay mài móng vào thân chị, chị cũng chẳng giận. Thỉnh thoảng Lầu nhảy phóc lên cái chạc ba, đi lại trên các cành cây để ngắm nghía. Nó bình luận: “Đạo này chị lắ m tóc sâu quá”. Chị Khê´ hơi ngượng, vội lắ c mạnh một cái, lá vàng tuôn ào ào xuống sân, làm Lầu loạng choạng suýt ngã. Không chỉ Lầu mà mấy con gà choai cũng thỉnh thoảng bay phành phạch lên cái chạc thấp (vì chúng chưa bay được lên đỉnh đụn rơm như Gà Trồ´ng) gáy te te ra chiề u oai vệ rồi lại chập choạng nhảy xuống.

Đạo này, Bát Men hay được xích ở gồ´c Khê´, nó gác đầ u lên hai chân trước, cái lười thè ra, cái đuôi ve vẩy ra chiề u khoái chí. Được cái Bát Men ăn nói nhẹ nhàng nên chị Khê´ quý nó lắ m. Chị chưa bao giờ thả quả Khê´ chín nào vào đầ u nó cả.

Chuyến đi thăm đồng

Lầu nghe thầy Bát Men kể với đám gà là nó đã ra thăm đồng. Lầu biết là đã mấy lần Bát Men bám theo bố Thọ Điện ra đồng, mặc cho bố bảo nó về, nó cứ một mực chạy theo. Phần ruộng nhà chị Cún cách nhà khoảng mười lăm phút đi bộ. “Đó là một cánh đồng trồng màu rộng *mênh nông*”, Bát Men cao hứng kể. Đám gà mắt tròn mắt dẹt nghe vẻ tò mò và khoái chí lắm, bởi chúng nào đã được đi đâu ra khỏi góc vườn. Chị Khê thì khẽ rung rung những tán lá hưởng ứng. Được thể, Bát Men càng thao thao bất tuyệt, câu chuyện kéo dài cả tiếng đồng hồ trong ánh mắt ngưỡng mộ của đám quạ chúng.

Duy chỉ có Lầu thâm nghĩ: “*mênh nông* chứ không phải *mênh nông*, đúng là *dốt còn nói chữ*”.

Tất nhiên, Bát Men chẳng hề biết Lầu đang lắng nghe nó, nó kể tiếp: “Ở ngoài đồng có rất nhiều người, ai cũng cúi làm việc, người cuốc, người đào, người tưới nước, người gánh phân, nhộn nhịp vô cùng”.

Lầu nãy giờ nghe một cách lười biếng, vừa nghe vừa liếm liếm bộ lông vàng óng, thi thoảng nó lại co duỗi bàn chân cho đỡ mỏi. Mỗi lần như thế, bộ móng sắc bén lại lộ ra khỏi những đệm thịt hồng.

- “Mọi người làm việc say sưa, chỉ nói chuyện khi nghỉ tay uống nước. Hôm qua, lúc uống nước chè tươi, bố Thọ Điện nói với bác có ruộng trồng su hào là đạo này nhiều chuột quá” – Bát Men vẫn đang tiếp tục câu chuyện.

- “Chuột?” Lầu bật dậy. Cái lũ hay ăn vụng ấy còn dám phá ruộng su hào của bố Thọ Điện ư. Không được! Trong tích tắc, Lầu quyết định nó cũng sẽ phải ra thăm đồng một chuyến.

Sáng hôm sau, khi Lầu còn đang rửa mặt thì bố Thọ Điện và mẹ May Vá đã ra đồng. Họ đi bằng cái xe máy thô. Nghe nói hôm nay là ngày thu hoạch, chính vì thế mà Lầu không cách nào đi theo kịp được. Nó nhìn ra phía Bát Men, con chó đang tán chuyện với chị Khế, nó chẳng có vẻ gì là sẽ theo ra đồng vào hôm nay. Mặc dù Lầu biết chắc là Bát Men biết đường, nhưng nó không muốn cất tiếng hỏi. Lầu cứ đi đi lại lại về sót ruột đến nỗi chị Khế phải hỏi xem nó có đau ốm gì không.

Đến non trưa, khi mà Lầu đang mất dần hy vọng và nghĩ rằng nó phải lên kế hoạch ra đồng vào một ngày khác thì con Bát Men bất ngờ đứng dậy, nó nói đồng dục với *đám gà nhép* rằng nó phải ra đồng thăm bố Thọ Điện và mẹ May Vá.

Lầu *mình hùm*. Nó len lén đi theo Bát Men, giữ khoảng cách vừa đủ để con chó không phát hiện ra. Cũng may Bát Men vừa đi vừa vui vẻ hát, nó chẳng để ý xung quanh. Đường ra đồng hóa ra không hề khó nhớ, chỉ cần đi hết đường làng lát gạch sẽ thấy một lối rẽ, lối rẽ này bằng đất nhưng khô ráo, cỏ mọc hai bên. Phía dưới hai vệ đường là mương dẫn nước. Trong làn nước chảy mát rượi thì thoảng lại có vài chú tôm cá ngoi lên hóp một hóp nước rồi nhanh chóng bơi đi mất.

Lầu thận trọng đi theo Bát Men, rồi nó dừng lại khi phát hiện ra cái dáng lom khom quen thuộc của bố. Lầu mãi nhìn ngấm, không để ý rằng Bát Men đã chạy chơi tận đâu tận đâu.

...Ngoài đồng thật nhiều thứ mới mẻ, Lầu chưa *tia* thấy con chuột nào, nhưng nó nhớ con Mèo Sứt Tai nhà hàng xóm nói lũ chuột

đồ`ng thịt *thơm nức*, và béo *nung nức*. Lầu bắt giác liế`m liế`m mép.

Chợt Lầu bị một tiế`ng động thu hút, đó là tiế`ng máy thu hoạch, những người nông dân luôn tay luôn chân, họ nhỏ nông sản, rũ đấ`t, bó lại và xé`p thành từng đồ`ng lớn.

Và rô`i đột nhiên Lầu nhận ra khi phóng mắ`t nhìn rộng hơn sẽ thấ`y ngoài đồ`ng không chỉ có người, ngoài đồ`ng còn có rấ`t nhiề`u chó. *Thảo nào* Bát Men lại có tình yêu bắt tận với việc ra thăm đồ`ng. Lầu đảo mắ`t một vòng, ngoài Bát Men (lúc này đang nói chuyện với má`y người bạn của nó), thì Lầu không quen con chó nào khác. Hẳn là một bọn *lười biế`ng*, trố`n nhà đi chơi và *tán dóc*, Lầu nghĩ.

Đang miên man, nó chợt thấ`y một cái bóng to tướng trước mặt. Đó là một con chó vện. Lầu chưa từng thấ`y một con chó nào có cặp chân khẳng khiu như thế` , nó có bộ lông xơ xác và bê`t dính. Nó cá`t tiế`ng cười khùng khục:

- “Ôi chao, ai thế` này? Một *gã mèo* ra ruộng dạo chơi. Hô hô hô. Chú mày biế`t đang đứng ở *địa bàn* của ai không?”.

Lầu nhìn con chó bắ`ng ánh mắ`t gườm gườm. – “Đồ` hôi hám”, nó thầ`m nghĩ.

- “Ái chà chà, lại còn lườm ta cơ đấ`y, xem ra mày muố`n GÂY SỰ đấ`y”.

Khi nói đế`n hai từ *Gây Sự*, con chó Vện nhắ`n giọng và kéo dài ra, gây lên một âm thanh chói tai. Tức khắ`c, một *đám bầu xâu* gồ`m ba con chó khác kéo đế`n, chúng vây quanh Lầu, buông lòi lể mia mai. Lầu giận tím người. Những cái bóng to lớn quây thành vòng tròn quanh con mèo, đi lại và cười sắ`ng sặc. Lầu không sợ, nó ré lên

một tiếng chói tai, nhanh như cắt, tát một tát vào mõm con Vện. Con chó cũng giận sôi máu, nó nhào đến. Lâu nhỏ con nên nhanh chóng luồn qua đôi chân vòng kiềng của một con chó đờng bọng để tránh đòn. Tiếng thây, bọng chó quá đông. Nhanh như cắt chúng lại dồn Lâu vào vòng vây. Lúc này, thêm hai con chó nữa kéo đến. Cả thấy sáu con chó vây quanh con mèo tội nghiệp. Lông đuôi Lâu xù lên. Con Vện thét to: “Mày dám cả gan cào vào mặt tao. Tao sẽ cho mày biết”.

Con chó nhào đến, Lâu lùi lại một bước, nhắm nghiền mắt. Nó đang chưa biết phản ứng thế nào trước cánh tay dài ngoẵng của con Vện thì một cái bóng đen lao đến. Con Vện ngã lăn ra đất.

Lâu mở mắt. Thì ra là Bát Men. Bát Men gập lên, dứ một chân vào ngực con Vện, quát:

- “Mày dám động vào *dũng sĩ diệt chuột* nhà tao à?”

Năm con chó còn lại thấy con Vện ngã thì rít lên rồi cùng nhào lên một lúc. Bát Men cũng lao vào đáp trả. Không chần chừ, Lâu liền nhảy vào giúp sức.

Quần thảo một hồi, ưu thế nghiêng về phe sáu chó. Bát men có vẻ thấm mệt, còn những cái móng của Lâu dường như không còn nhiều lực như trước.

Rất may, đúng lúc đó, một bác nông dân đẩy xe ngô đi ngang qua, thấy bà y chó đánh nhau bèn khua gậy quát. Lũ chó bỏ đi. Còn tro lại bát men và Lâu đứng nhìn nhau.

Chuyện đêm khuya

Chị Cún không hiểu chuyện gì xảy ra với con mèo và con chó. Chiều đi học về chị thấy Bát Men bị *rách toác* một bên tai còn Lầu thì râu ria xơ xác với một vết xước dài rớm máu trên lưng. Chị Cún xót xa bẵng bó cho hai con vật tội nghiệp, nựng chúng trước khi nấu bữa cơm chiều.

Lúc này, chị Khê và *đám gà* cứ nhao lên hỏi. Lầu lặng lẽ bỏ vào phòng May nặm trong khi Bát Men cũng chui vào ngôi nhà lợp mái.

Vừa nãy, trên quãng đường từ đồng về nhà, hai con vật hoàn toàn im lặng. Chúng không biết nên nói gì với nhau.

Đêm ấy là một đêm nhiều sao, những ngôi sao lấp lánh chiếu sáng trên bầu trời, tinh nghịch như cái vẫy tay của chị Khê. Lầu thấy mình không ngủ được, không phải vì nó phải thức để canh lũ chuột, vì đã từ lâu lũ chuột vô cùng *kiêng nể* Lầu, chúng đã phải *chuyển khẩu* đi gần hết. Lầu không ngủ được cũng không phải do vết thương trên người, vết thương ấy rất nông, nặm nhò gì. Chỉ *nay mai* là sẽ khỏi.

- “Ai đây?”, Một tiếng hỏi chặc nịch và đầy uy quyền vang lên trong đêm vắng.

Không có tiếng trả lời, Bát Men nhìn chếch qua song cửa chuồng, nó thấy Lầu đứng quay lưng lại, bộ lông vàng sáng rực dưới ánh trăng.

Khẽ khàng, nó bước ra, đến bên Lầu và ngồi xuống. Hai con vật cùng im lặng một lúc lâu. Ánh trăng sáng dịu dàng chiếu xuống sân, nơi mọi vật đang chìm vào giấc ngủ.

- “Xin cảm ơn!” – cuối cùng Lầu cũng mở lời.

Vẻ nghiêm túc của Lầu khiến Bát Men hơi lúng túng. Nhưng nhanh chóng, nó nhe hàm răng trắng sáng ra, cười duyên một cái và bảo: “Anh thật là dũng cảm!”.

Dưới ánh trăng sáng, hai con vật trò chuyện, và chỉ trong cái đêm hôm ấy, chúng trở nên thân thiết hơn so với tất cả khoảng thời gian mà Bát Men chuyển đến ngôi nhà Nông Trại cộng lại.

Sự xuất hiện của vợ chồng chim sâu. Cuộc chiến nảy lửa với lũ chuột nhà Bà Nội và với mụ rắn độc ác.

Tuần lễ thu hoạch

Cả một tuần liền chị Cún phải ăn cơm một mình. Bố mẹ về rất muộn, hôm nào cũng chỉ kịp tắm qua một cái, và vội bát cơm rồi đi ngủ.

Lâu biết đó là bởi đang vào vụ thu hoạch. Bố mẹ đã làm lụng vất vả ngoài đồng suốt cả năm, nên giờ họ có một vụ mùa bội thu. Các xe nông sản liên tiếp chạy vào sân, trút xuống những thứ củ quả tươi còn ngai ngái mùi đất rồi lại vội vã đi ra đồng. Cả cái sân rộng *mênh mông* mà Lâu và Bát Men thường chơi đùa nay chẳng còn mấy chỗ trống. Khắp sân là những thứ rau củ tươi ngon.

Lâu phải *rón rén* đi chữ chi để khỏi dẫm lên mớ nông sản. Những đêm này không chỉ Lâu mà Bát Men cũng cùng thức trắng. Chúng muốm đảm bảo không một con chuột nào có thể xâm hại đến thành quả mà bố Thợ Điện và mẹ May Vá làm được.

Một sáng sớm kia, Lâu và Bát Men cùng nghe thấy tiếng động cơ và tiếng lao xao từ xa vọng đến. Trong nhà, mẹ May Vá đã bật đèn.

Vài phút sau, tiếng động cơ to dần, một chiếc ô tô tải có cái thùng to như một gian nhà đang lùi dần vào sát công. Một người đàn ông béo và thấp có đôi mắt ti hí nhanh nhẩu chạy vào, ông ta và bố Thọ Điện trao đổi cái gì đó, hai người gật gật đầu và nông sản bắt đầu được chắt vào những cái sọt lớn và chuyển lên xe.

Bát Men nhìn chằm chằm vào người đàn ông mắt bé. Nó nhào người lên căng thẳng khi thấy ông ta và đám người của ông ta chuyển *nông sản của bố mẹ* lên xe. Nhưng nó không sửa bởi bố và mẹ đều đang đứng ở đây cả.

Lâu cũng thắc mắc là vì sao bố Thọ Điện không chở rau củ trên cái xe máy thô ra chợ bán như mọi khi. Mọi chuyện chỉ sáng tỏ khi chiều hôm ấy, chị Cún khoe một bộ truyện *mới có* có ba tập mà bố mẹ mua tặng sau khi *bán* nông sản vào buổi sáng.

Chuyến thám hiểm vùng trộm

“Đi mà” - Bát Men không ngừng nắ`n nì.

Lầu bắ`t đầ`u lưỡng lự. Nó không muố`n từ chố`i Bát Men, nhưng rõ ràng đó là điề`u cá`m kị. Chính mẹ May Vá đã nói Bát Men không được phép vào phòng May.

- “Em hứa sẽ không nhá`bấ`t kì một thứ gì hế`t” – Bát Men tiế`p tục nhìn Lầu bắ`ng con mắ`t đáng thương.

Lầu bắ`t đầ`u xiêu lòng.

- “Em chỉ muố`n ngắ`m một chút các súc vắ`i mề`m, chỉ một chút thôi” – Bát Men tiế`p tục tá`n công.

Cuố`i cùng Lầu cũng khó khăn gắ`t đầ`u. Thật ra bình thường vào phòng May chẳng khó khăn gì, vì ban ngày mẹ May Vá không khóa phòng á`y mà chỉ *khép* thôi. Ngắ`t một nỗi sau khi thu hoạch là lúc nông nhàn, bớ` mẹ không ra đờ`ng má`y hôm liề`n. Vì thế` Lầu bảo Bát Men phải biế`t chờ cơ hội, nhưng còn chó` thì cứ sồ`n sồ`n lên.

Cơ hội đế`n khi sáng hôm á`y bớ` Thợ Điện bảo sẽ đi sang làng bên ăn giỗ, còn mẹ May Vá thì đi sang nhà bác Tuyế`t. Hôm á`y không phải là chủ nhật, lẽ dĩ nhiên chị Cún đi học.

Bóng mẹ May Vá vừa khuấ`t sau công, Bát Men nhanh chóng nhắ`m nháy Lầu, biế`t ý, Lầu nhảy lên hiên, tiế`n má`y bước đế`n bên phòng May và dùng đầ`u đẩy cửa.

“Quái lạ thay, sao hôm nay mẹ May Vá lại khóa cửa” - Lầu tự nhủ. Có một điều Lầu không biết là mẹ May Vá luôn khóa cửa phòng May, nhưng mẹ khóa bằng một cái xích sắt nên cánh cửa khóa không khép chặt mà võng một khoảng hé khá rộng. Lầu không để ý đến cái khe đấy vì nó vẫn luôn tự do đi lại qua cái khe cửa ấy mà vào phòng May bất kể sáng tối.

Tuy nhiên Bát Men lại to hơn Lầu khá nhiều, dù nó ít tuổi hơn. Không muốn Bát Men thất vọng, Lầu ra sức đẩy cái cửa gỗ nặng, nới rộng cái khe để Bát Men có thể chui đầu vào.

Nỗ lực thoát mồ hôi, cuối cùng Bát Men cũng thò được đầu vào, cứ tưởng đầu xuôi đuôi lọt, ai ngờ, cái mông núng nính của Bát Men khiến nó kẹt cứng lại. Ở bên ngoài, Lầu ra sức ừn, Bát Men kêu lên oai oái, mãi rồi cái mông núng nính ấy mới lọt qua được khe cửa.

Lúc Bát Men lọt *hoàn toàn* vào trong phòng May cũng là lúc Lầu nín thở chờ đợi. Nó quên cả mệt. Nó chỉ muốn chờ xem Bát Men nghĩ gì về thiên đường của nó.

Trái với vẻ nôn nóng của Lầu, Bát Men điềm tĩnh nhìn quanh một vòng. “Chỉ toàn là vải!” - con chó thốt lên sau một lúc quan sát. Đoạn nó ngáp ngáp và đòi ra. Thậm chí Bát Men còn chẳng buồn sờ vào các súc vải mềm mại. Lầu hơi buồn vì Bát Men có vẻ không thích thiên đường của nó, tuy nhiên Lầu không kịp buồn lâu vì lúc cho Bát Men ra khỏi phòng nó mới phát hiện ra việc đó thật vớ vẩn và làm sao. Không hiểu sao lúc vào chỉ đẩy một tí là con chó lọt qua khe cửa, mà bây giờ trở ra, Lầu ra sức ừn, còn con chó thì choãi cả hai chân trước, ra sức bò ra mà cái mông vẫn *kẹt cứng*.

- “Đã ng ậy phải giảm cân đi”, Lầu làu bàu.

- “Đấy là do cái khe cửa hẹp quá”, Bát Men chớng chề.

Loay hoay cả nửa tiếng, hai con vật mờ mờ hôi vãi ra như tã m nhưng vẫn chưa thoát ra khỏi được phòng May. Chợt chúng khựng lại, ngoài đầu ngõ có tiếng lao xao. Lâu lâu tai nghe, nó hốt hoảng khi nhận ra đó là tiếng mẹ May Vá.

Như vậy là mẹ sắp về nhà. Tiếng mẹ ngày một gần và rõ hơn. Nghĩ đến việc bị phạt, Bát Men cuống cả lên, không hiểu sức ở đâu ra, nó nhún người một cái, cái mông núc ních vượt ra khỏi cửa, để lại một đám lông lơ thơ.

Đến lúc này Lâu mới thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ lại, Bát Men không thích phòng May cũng là một điều đáng mừng. Như vậy con chó sẽ không mè nheo đòi vào chơi, và Lâu sẽ chẳng phải thót tim vì cái mông núng nính ấy nữa.

Bà nội, bà ngoại

L ầu không thể phân biệt được đâu là bà nội, và đâu là bà ngoại. Nó đã cố hế t sức nhưng hình như bà nội và bà ngoại của chị Cún giồ ng hệt nhau.

L ầu biế t bà nội, bà ngoại nhà bác Tuyế t hàng xóm, bà nội cao và gầ y còn bà ngoại béo và hay nói to. Có lâ n đang ở bên đấ y chơi, bà ngoại nhà bác đế n, nói một câu mà làm L ầu giật nảy mình.

Bà nội, bà ngoại nhà anh cu Thịnh L ầu cũng biế t, bà nội có cái búi tóc giả to, bà ăn trầ u và hay ra sân nhỏ cái nước màu đo đo còn bà ngoại thì toàn phải chồ ng gậy.

Bà nhà thắ ng Bờm thì càng dễ phân biệt, bà ngoại thắ ng Bờm ở tỉnh, bà cuồ n tóc xoắn và phóng xe máy “dìn dìn” tới, còn bà nội thì số ng ngay cạnh nhà nó, ngày nào L ầu chả gặp.

Nhưng bà nhà chị Cún thì khác hẳn. Hai bà đê u có búi tóc trắ ng, người hai bà không béo không gầ y, mặt đê u nhiề u nế p nhần, chẳng ai nói to cũng chẳng ai đi xe máy. Hai bà đê u ăn trầ u và ra góc vườn nhỏ cái thứ nước đo đo. Khi hai bà cùng đế n nhà ăn cơm, L ầu hầ u như chẳng biế t ai là ai. Khi một bà cho nó miề ng thịt, nó cứ tưởng đấ y là bà nội thì hóa ra đó lại là bà ngoại. Khi một bà sai chị Cún lắ y nước, L ầu cứ tưởng đó là bà ngoại thì đó lại là bà nội. Nó đem thắ c mắ c kể với con Bát Men, Bát Men lúc đó đang mải nhai một cục xương *to tướng*, nó ngạc nhiên quá, há hồ c mồ m ra đế n nổi cục xương suýt rơi ra khỏi miệng.

- “Bà ngoại có mùi dầ u gió còn bà nội có mùi dầ u cù là!”- Bát Men đáp gọn lỏn.

Lầ u thấ t vọng cho Bát Men biế t, với nó, mùi dầ u là mùi dầ u, nó không phân biệt đượ dầ u cù là với dầ u gió.

Bát Men lắ c lắ c đầ u, nó nói nế u đế n cả mùi dầ u mà Lầ u cũng không phân biệt đượ thì nó chịu, không thể giúp thêm gì đượ.

Lầ u lại đem thắ c mắ c của mình nói với chị Khê . Vô n là người dịu dàng, chị Khê an ủi: “Bà ngoại hay bà nội thì đầ u là bà, cứ gọi là “bà” là đượ”.

Lầ u *miễn cưỡng* chấ p nhận cách của chị Khê . Lầ u từng nghĩ nó sẽ không bao giờ phân biệt đượ hai bà cho đế n một ngày, bà nội đế n với cặp kính trên mắ t. Bà bảo bây giờ mắ t bà kém lắ m rô i, phải đeo kính nế u không sẽ không nhìn thắ y gì. Lầ u *vui ra mặt*. Ít ra cho đế n lúc mắ t bà ngoại cũng cầ n một đôi kính thì tạm thời nó đã biế t đầ u là bà nội, và đầ u là bà ngoại.

Quyển truyện đọc của chị Cún

Những tối cuối tuần, chị Cún hay cho Bát Men vào phòng chị, miễn là hôm đấy nó không vầy bản. Sở dĩ nói vậy vì Bát Men rất nghịch ngợm, nhiều hôm nó đùa nhau với mấy con chó nhà hàng xóm, rúc bờ rúc bụi, lăn cả vào vũng bùn bẩn bê t. Và nếu Bát Men đùa bản, tất nhiên nó sẽ phải ở ngoài. Mà Bát Men thì mê phòng chị Cún lắm nên tất nhiên là nó luôn giữ mình thật sạch vào mỗi cuối tuần. Riêng Lầu thì khác, nó là một con mèo *va sạch sẽ*. Nó tắm tấp suốt ngày. Hơn nữa, Lầu có một đặc quyền là nó được phép tự do đi lại khắp nơi, nhà trên nhà dưới, trong bếp ngoài vườn mà chẳng ai cấm cản cả.

Quay lại những buổi tối cuối tuần, chị Cún thường mang quyển truyện bìa đỏ pha vàng với những hình vẽ xinh đẹp mà chị rất quý ra đọc. Lầu và Bát Men đều rất thích nghe. Trước khi đọc truyện, chị sắp chỗ đâu ra đấy, em Búp Bê Nga được đặt ngay ngắn trên giường, Lầu thường nằm trên cái ghế tựa có lót tấm nệm hình hoa mà mẹ May Vá làm, còn Bát Men phải nằm dưới đất. Có lúc Bát Men thây áy ức vì nó phải ở thấp nhất nên thường bày trò trêu Lầu. Khi nằm trên ghế tựa Lầu có thói quen thả cái đuôi thông xuống, thỉnh thoảng lại phe phẩy khoái chí. Nằm được cơ hội, Bát Men thường lấy tay *quờ quờ* vào đuôi Lầu, nhưng hề con mèo quay đầu lại thì nó nhanh như chớp lại nằm yên, mắt nhìn chị Cún như kiểu đang chăm chú nghe chị đọc truyện lắm.

Lầu thừa biết trò *quái* của Bát Men nhưng chưa bắt được tận tay, Lầu đành *ngậm hột thị*. Mấy lần Lầu đã để ý định bắt quả

tang Bát Men nhưng lần nào Bát Men cũng nhanh hơn, hề Lầu quay đầu lại là đã thấy con chó đang nấp yên ngoan ngoãn.

Một hôm nọ, Lầu đang chăm chú nghe chuyện cô bé Lộ Lem thì soạt một cái, nó thấy cái đuôi mình rung mạnh. Nó quay phắt lại, con Bát Men vẫn đang chăm chú nghe chuyện như không có gì xảy ra cả. Hôm nay thì Lầu *bực mình* quá rồi. Nó nhảy *phát một* xuống đất, đứng trước mặt Bát Men nạt: “Này, đừng ấy đừng ngay cái trò mèo ấy đi”. Thấy Lầu sừng sộ, Bát Men hơi giật mình, con chó lùi lại, phân bua: “Tớ thế nào có làm gì đâu, tớ không hề vờn cái đuôi của đừng ấy”.

Con chó ngây thơ trong lúc bỡ ngỡ đã khai ra chính cái trò mà nó giấu nệm đi bằng bao nhiêu công sức. Lầu lừ mắ t, định *xạc* thêm cho nó một trận thì chị Cún bước đến, chị không hiểu tại sao con chó và con mèo lại tự nhiên kêu à ăm ỉ, chị nói giọng không hài lòng: “Nếu các em không muốn nghe chuyện thì hãy đi ra ngoài đi. Nhìn bạn Búp Bê Nga kia, bạn ấy không nói gì cả”.

Lầu và Bát Men xâu hổ, ai trở về chỗ người nãy trong khi chị Cún lại tiếp tục kể chuyện. Cũng kể từ đây Bát Men không dám mon men động đến cái đuôi của Lầu nữa.

Vợ chồng chim sâu

Sáng sớm hôm ấy, Lâu tỉnh giấc, nó *lững thững* bước ra giữa sân, vươn vai một cái rồi uể oải tiến về phía chị Khế. Lâu chưa kịp lên tiếng thì đã thấy chị Khế đưa ngón tay lên miệng “suyt suyt” ra dấu, vẻ bí mật lắm. Đoạn chị *nhuón mắt* nhìn về hướng cành phía đông. Lâu đưa mắt nhìn theo. Nó chẳng thấy gì đặc biệt ngoài những tán lá đang rì rào. Lâu dụi mắt và nhìn lại. *Vẫn thế*. Nó cất tiếng hỏi: “Cái gì thế chị Khế?”

Chị Khế không đáp mà chỉ “suyt suyt” ra chiêng u bí mật. Lâu lại nhìn theo hướng ánh mắt chị Khế *một lần nữa*. Vẫn chẳng có gì.

Nó lại hỏi: “Cái gì mà chị cứ *bí bí mật mật* thế?”

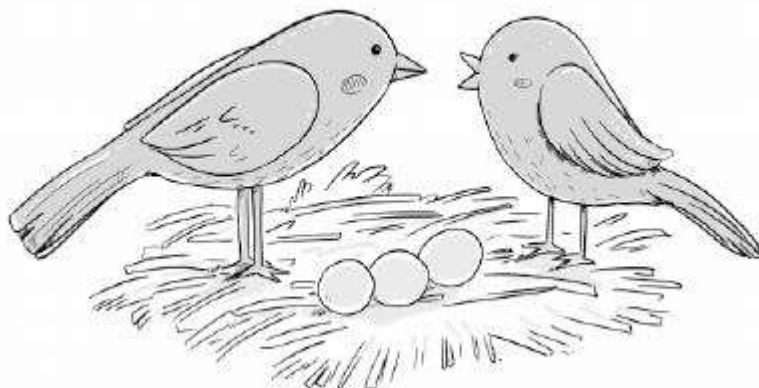
Chị Khế vẫn không đáp, tức mình, Lâu nhảy phóc lên cây, từ từ tiến về phía cành cây phía đông. Đến lúc này chị Khế mới hốt hoảng: “Ấy ấy, nhẹ nhàng chứ, vợ chồng *nhà chú ấy* vừa mới ngủ”.

Hóa ra trên chỗ chạc ba của cành cây là một cái tổ chim bé xíu, phải nhìn kĩ lắm Lâu mới thấy. Cái tổ nhỏ xíu lại được chị Khế dùng những chùm lá làm thành một bức vách nguy trang nên càng khó nhận ra.

Lâu nhẹ nhàng đáp xuống đất, thấp giọng hỏi: “Ai thế chị? Đến từ bao giờ? Sao em không biết? Sao chị kín thế?”

Chị Khế trả lời bằng *tiếng gió*: “Chú hỏi gì mà hỏi dồn dập thế. Đây là vợ chồng chim sâu, cô chú *ấy* đến lúc tôi muộn

hôm qua, lúc đấ'y chú và Bát Men còn đang ở phòng chị Cún”.

Thảo nào mà Lâu không biế't gì hế't. Đúng lúc nó chuẩn bị bật ra thêm một chùm câu hỏi nữa thì một tiế'ng nói lạnh lạnh ngọt ngào vang lên. Thì ra vợ chồ'ng chim sâu nghe động đã thức dậy. Chim chồ'ng câ't tiế'ng chào. Chị Khế' nhanh nhẩu giới thiệu mọi người với nhau rồ'i lạnh chanh kể chuyện. Hai vợ chồ'ng chim sâu vô' n ở tận làng bên, trong khu vườn của một ông cụ tên là Thúc. Khu vườn rộng lắ'm, rộng phải gắ'p năm lầ'n vườn nhà chị Cún. Đó là một nơi thanh bình tuyệt đẹp cho đế'n khi xuấ't hiện mụ rắ'n Hồ Mang, mụ ta đe dọa tá't cả sinh vật sồ'ng ở đó và nghiêm nhiên trở thành bá chủ. Chim Sâu vợ đẽ được ba quả trứng, mụ rắ'n lúc nào cũng nhắm nhe ăn mấ't. Vì thế' hai vợ chồ'ng đành phải mang trứng tìm đế'n một nơi khác đẽ trú ngụ chờ các con ra đời. Hôm qua, nhân lúc mụ Hồ Mang ngủ, hai vợ chồ'ng len lén mang ba quả trứng bỏ tro' n. Bay đế'n đây thì mệt quá, may gặp chị Khế' tồ't bụng giữ lại, còn dùng lá che cho vợ chồ'ng chim sâu được an toàn.

Lâu ngược lên nhìn cái tổ, quả thật cái tổ mới chỉ được dựng tạm. Nó đem chuyện kể với Bát Men và Gà Trồ'ng, các con vật nhấ't trí là phải giúp đỡ vợ chồ'ng chim sâu. Việc câ'n thiế't nhấ't là phải có một cái tổ mới đủ ấm đẽ chim mẹ ấp trứng.

Nói là làm, chúng xúm lại mỗi người một tay một chân, kẻ kiêu m
rom, người vận chuyển, không khí trong khu vườn nhỏ chộn rộn hẳn
lên.

Chỉ nội trong buổi chiề`u hôm ấy, chiề`c tổ hoàn thành. Giờ đây
ba quả trứng nhỏ xinh nằ`m gọn ghẽ, tắ`m mình dưới ánh nắ`ng
chiề`u ấy m áp trong chiề`c tổ mới thật đẹp.

Mụ rắn lục

“Hễ có mật là có ruồi”, Bát Men bực tức gắ t lên.

Lâu đi đi lại lại, rồi nó dừng lại, đưa chân vuốt vuốt bộ râu dài óng mượt.

- “Đã ngậy tính thế nào” Lâu hỏi.

- “Còn thế nào nữa, cho nó một trận”.

Nhưng nào có dễ thế. Mụ rắn lục là một đứa *xảo quyết*. Mụ rắn lục không phải là *thành viên thường trực* của vườn nhà chị Cún. Hay nói trắng ra, mụ là *dân mới nhập cư bất hợp pháp*. Theo lời của Gà Trống thì mụ là *dân du mục*, nghĩa là mụ lang thang từ khu vườn này đến khu vườn khác, lưu lại mỗi nơi một thời gian, cho đến lúc ăn hết các món mồi *béo bở* hay bị người ta đuổi đi.

Lâu không biết bằng cách nào mụ lại biết vườn nhà chị Cún có vợ chồng chim sâu mới đến, và biết cả việc chim mẹ đang ấp ba quả trứng.

Mụ rắn lục có thân hình gầy còm và dài ngoẵng, mắt mụ lúc nào cũng lóe lên tia nhìn soi mói và độc ác, trên mình mụ chằng chịt những vết sẹo lớn bé, dấu tích của những lần đánh nhau tranh giành thức ăn hay cũng có thể là do bị người ta đánh đuổi.

Cái lưỡi dài của mụ thì lúc nào cũng lấp ló, phát ra những tiếng xì xì nghe như tiếng rít qua kẽ răng vô cùng rùng rợn.

Lân đã u đến khu vườn, mục đã tỏ thái độ hống hách, mục đu mình từ bờ rào leo lên cành khế. Gà Trống đứng trên đụn rơm trông thấy mục trước tiên. Gà Trống cất tiếng hỏi: “Mụ rấn, mục đến đây có việc gì?”

Bị phát hiện trong lúc tiến về phía tổ chim, mục rấn bực mình lắm, mục trả lời, tiếng rít qua kẽ lưỡi xì xì: - “Rõ chẳng việc gì đến nhà mày”, mục thô lỗ đáp.

- “Đây không phải vườn nhà mục, mục đừng có làm gì xấu ngậy”, Gà Trống không chịu thôi.

- “Này, con Gà Trống béo kia, đừng có xen vào chuyện của người khác, không thì lũ gà con của mày cũng liệu hồn. Tao sẽ xoi tái cả”.

Nhắc đến lũ gà con, Gà Trống hơi khựng lại, Gà Mái Mơ vừa ấp nở đàn chín con được dăm hôm, lũ gà con bé xíu như những cục bông vàng cũng cần phải được bảo vệ.

Trong lúc mục rấn và Gà Trống tranh cãi, vợ chồng chim sâu đã nghe được, chim mẹ ử kĩ ba quả trứng dưới bụng, chim bố đứng cạnh, sẵn sàng nghênh chiến. Biết chưa ăn được ngay, mục rấn hậm hực bỏ đi.

Non trưa hôm ấy, Gà Trống kể lại chuyện cho Bát Men khi con chó chạy ra chơi cùng chị Khế. Ngay lập tức Bát Men tìm Lầu bàn bạc. Chúng đồng ý rằng nếu mục rấn còn xuất hiện và định làm hại *bất cứ ai* trong khu vườn, chúng sẽ dạy cho mục một bài học.

Nhưng bằng đi phải bỏn, năm hôm, không thấy mục rấn đâu. Đúng lúc mọi người tưởng mục đã bỏ đi nơi khác thì buổi trưa thứ Sáu, bóng mục lại vấp vào trên bờ rào. Lân này Bát Men trông thấy trước tiên, nó chạy tới, nhe hàm răng nhọn ra, sủa lên một tràng danh thép. Mục rấn *tái mặt*. Tuy nhiên mục đang ở trên hàng rào cao, mà Bát

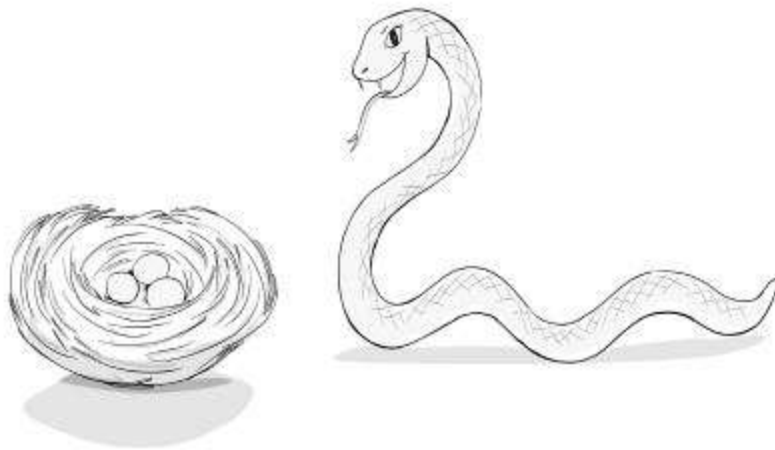

Men thì không biết leo trèo. Tạm thời mẹ ta vẫn an toàn. Mẹ cười giả lả:

- “Này anh bạn chó, làm gì mà nóng tính thế, tôi chỉ ghé xin mấy quả khế ăn lót lòng thôi mà”.

- “Đừng có leo mẹp, từ thuở bé, ta chưa nghe chuyện rắn ăn khế bao giờ. Người định nhòm ngó tổ chim sâu chứ gì. Ta nói cho mà biết, nhà người mà xớ rớ, ta sẽ cắn gãy cổ nhà người ra”.

- “Ái chà chà, chú em nóng tính quá, tôi thật chỉ muốn xin vài quả khế. Thôi không cho thì tôi lại đi”. Nói đoạn, mẹ lẩn vào đám cây bụi đi mất.

Nhưng nào có phải như thế, mẹ rắn xảo quyết quyết tâm phải ăn bằng được chỗ trứng chim. Mấy hôm liền mẹ đứng núp ở cạnh vườn để nghe ngóng động tĩnh, càng đến gần ngày trứng nở, chim bồ câu càng phải bay đi xa tìm thêm nhiều thức ăn dự trữ. Sáng sớm hôm ấy, mẹ rắn nghe chim bồ câu dặn chim mẹ trông chừng mấy quả trứng cẩn thận, vì chim bồ câu sẽ phải bay đi xa kiếm thức ăn, đến tối hôm sau mới về.

- “Không đâu bỗng có cơ hội ngàn năm như thế này mà tự dưng lại *nảy nòi* ra một con chó”, mẹ rắ n nghĩ thầ m. “Nế u để vượt dịp chim bồ đi vắ ng này thì hồng cả. Chim mẹ ấ p con ngày đêm ấ t chẳng còn mắ y sức lực. Ta cứ liề u lao tới, thế nào cũng được một món. Dù sao, con chó cũng chẳng biế t trèo cây”, mẹ rắ n lại tự nhủ.

Chiề u muộn ngày hôm ấ y, mẹ rắ n trở lại. Lầ n này mẹ không đi đắ ng bờ rào nữa mà len lén bò từ một góc khuấ t, nơi có bụi cây hoa vòi voi rô i bám vào cành khế thấ p và leo lên. Đi đắ ng này xa hơn, nhưng ít bị để ý, dù sao màu xanh của mẹ cũng lẫn vào tán lá.

Kể ra thì mẹ cũng gầ n trót lọt, nế u không phải cả chiề u hôm ấ y Bát Men cứ thầ y bắ t an, nó liên tục nhìn về phía tổ chim. Và rô i con chó cũng thầ y cái dáng dài ngoắ ng ngoắ ng của mẹ rắ n tiề n dầ n về phía cành đông. Nó sủa lên một tràng. Mẹ rắ n không đáp, mẹ mắ miế t bò, mẹ định bụng tiề n đế n thật nhanh, dùng sức hắ y chim mẹ và nuố t chừng ba quả trứng rô i lủi mắ t.

- “Không thể mắ t công tranh cãi với cái con chó *đen thùi lù* này”, mẹ tự nhủ. Dù sao nó cũng không biế t leo cây.

Kế hoạch tương như hoàn hảo của mẹ đổ bể vào phút cuố i, khi mẹ chỉ còn cách tổ chim một đoạn ngắ n thì một cái bóng vàng nhanh nhẹn đáp xuố ng trước mặt. Dưới ánh hoàng hôn, bộ lông của Lầ ánh lên một màu cam rực rỡ.

Lầ giờ cái vuố t sắ c, chĩa về phía mẹ rắ n, danh thếp:

- “Cút ngay mẹ rắ n độc ác kia, không thì đừng có trách ta”.

Mẹ rắ n bị bắ t ngờ, hơi lù lại, mẹ đưa mắ t nhìn cái vật thể vàng ươm và rắ n chắ c đang chắ n trước mình.

“Chết tiệt!”, mẹ rít lên, chỉ còn một chút xíu nữa là những quả trứng ngon lành kia đã trong bụng mẹ.

Chim mẹ lúc này vô cùng hoảng hốt, nó xù bộ lông lên cố che cho lũ trứng được an toàn.

Không chịu bỏ cuộc, mẹ rả'n nghĩ “không được ba quả cũng phải được một quả”, mẹ quăng người bám sang một cành khế' nhỏ hơn, từ đây mẹ định sẽ quăng người sang tổ chim, chộp lấy một quả trứng rồi chuồn đi.

Cành khế' mẹ vừa bám rất nhỏ, Lầu không thể bám vào đó, nhưng không còn thời gian chần chừ, vì chỉ một cú quăng người nữa, mẹ rả'n sẽ đến được tổ chim. Lầu quả quyết' nhảy theo mẹ, cái bóng vàng vừa đáp xuống thì cành khế' con gãy lìa, cả hai con vật đều rơi xuống đất đánh “bộp”.

Dưới đất, Bát Men nhanh chóng ứng cứu, nó dùng chân chặn mẹ rả'n, mẹ nghiêng người định bỏ trốn thì Gà Trống nhảy tới, dùng chiếc mỏ rả'n chặc bõ'i cho mẹ một cú choáng váng.

Bát Men quát: “Mẹ rả'n độc ác kia, hôm nay mẹ đừng hòng rời khỏi đây”.

Lúc này Lầu đã đứng dậy, Gà Trống, Lầu và Bát Men đứng vây quanh mẹ rả'n, mẹ thì hãy còn đang choáng váng vì đau. Mẹ rả'n khóc lóc xin tha nhưng Bát Men kiên quyết' không đồng ý, nó bảo mẹ xảo quyết' như vậy đi đến đâu cũng chỉ gây hại cho người khác mà thôi.

Nghe đến đây mẹ rả'n khóc ngất, hàng đống giọt nước mắt tuôn ra từ đôi mắt lạnh lùng của mẹ. Mũi lòng, Lầu bắt mẹ phải hứa từ nay phải ăn ở tử tế', đoạn nó bày cho mẹ ra ngoài đồng, ở đó

nhieu chuột, mụ không lo bị đói. Mụ rấn cảm ơn rồi bò đi mất, từ đó không thấy mụ quay trở lại khu vườn.

Quả bí ngô giống

Quả bí ngô *to thật là to* và trông nó giống hệt như quả bí ngô mà cô bé Lọ Lem dùng làm cỗ xe ngựa để đi dự tiệc. Khi đọc truyện vào cuối tuần, đến những trang có tranh minh họa, chị Cún đều giơ ra cho Lầu và *hai đứa kia* (tức Bát Men và Búp Bê Nga) xem. Lầu rất thích bức tranh minh họa có màu trong truyện Lọ Lem, bức tranh sống động như thật, một cỗ xe ngựa được biến ra từ những con chuột và một quả bí ngô...

Ngay bây giờ, ở góc bếp là một quả bí ngô khổng lồ, nó to và đẹp đến mức Lầu cứ *đứng ngây* ra nhìn. Chỉ lúc này thôi, khi Lầu sang tìm mèo Râu nói chuyện thì quả bí ngô vẫn *chưa ở đây*. Tuần này một lúc, nó chạy ra sân tìm Bát Men, nhưng con chó có vẻ đã *mò đi chơi* rồi. Nó khễ khàng bước đến bên chị Khế, lần này nó không cào rờn rột vào chân chị nữa mà thấp giọng hỏi: “Chị Khế, chị có biết quả bí ngô trong bếp ở *đâu ra* không?”.

Chị Khế ngạc nhiên: “Bí ngô nào?”.

Chị cho biết thêm từ sáng đến giờ chị bận ngắm vợ chồng chim sâu nên không có thời gian quan tâm gì khác.

Lầu hỏi cả Gà Trống nhưng Gà Trống cũng không hay biết gì. Cả *đám gà con* lẫn mấy con gà mẹ cũng lắc đầu khi được hỏi.

Thật là lạ, quả bí ngô to như vậy mà không một ai biết về *tung tích* của nó cả, chắc hẳn đây là quả bí thần kì do bà tiên biến ra. “Một quả bí *quý báu* như vậy cần phải được bảo vệ thật kĩ, không thể

để bất kì con chuột nào có thể chạm vào”, Lầu nghĩ và rồi nó tự giao cho mình nhiệm vụ canh gác quả bí thân.

Nhưng rõ ràng là có gì đó không ổn. Phải rồi, chuột... nói đến chuột, nếu không có lũ chuột, thì cỗ xe lấy đâu ra ngựa? Trong chuyện đã ghi rõ những con ngựa được biến ra từ lũ chuột. Lầu phải đi bàn bạc với bọn chuột một phen xem sao.

...Bát Men thấy lạ, hai hôm nay Lầu cứ ở lì trong bếp, mỗi lần nó bước vào thì đều thấy con mèo đang ngồi trên hai chân sau, nhìn quả bí ngô đăm đăm đuối và lăm bằm cái gì đó.

Bát Men lảng lảng theo dõi thì thấy Lầu hết ngấm quả bí rồi lại đi ra đi vào. Thình thoảng nó ra chỗ cái cống nước, nó xuống rồi thở dài một cái đánh thượt.

Không chịu nổi, Bát Men lên tiếng: “Này, đấng ấy bị làm sao đấy?”.

Lầu không đáp, làm sao nó có thể giải thích cho con chó hiểu là nó đang canh chừng *cỗ xe dự tiệc* và đang tìm cách thuyết phục *những chú tuấn mã* ra nói chuyện.

Bát Men bực lắm, con chó phát ngán cảnh cả ngày Lầu cứ lằm lũi ra vào và *lảm bà lảm bảm*. Tình cờ nó nghe chị Khê và lũ gà bàn tán với nhau việc Lầu cứ hỏi đi hỏi lại về xuất xứ quả bí ngô. Bát Men vốn thông minh, nó nhận ngay thấy vấn đề ắt phải nằm ở quả bí màu cam to đùng trong bếp.

Nhân lúc Lầu đang nhìn xuống công thờ dài, Bát Men lên vào bếp, nó chọn tư thế đứng thích hợp rồi kiên nhẫn chờ. Mà nó cũng chẳng phải chờ lâu lắm, chỉ một lát Lầu đã lại xuất hiện ở cửa bếp. Lầu giật thót khi thấy Bát Men đứng cạnh quả bí, Bát Men lớn tiếng: “Này, nếu đấng ấy không chịu nói đang có chuyện gì, tớ sẽ cấn phạm vào quả bí này”.

Lầu giật mình, nó năn nỉ Bát Men tránh xa quả bí ra. Bát Men không chịu, nó khẳng khái nếu Lầu không chịu kể chuyện, nó sẽ cấn nát quả bí ra, vừa nói Bát Men vừa nhe hàm răng trắng nhọn ra và tiến gần vào quả bí thêm một bước...

***

Phải mất đến mười phút Bát Men mới ngừng cười được, nó không ngờ Lầu lại là con mèo *lãng mạn* như vậy. Sau đó bằng vẻ mặt nghiêm túc nhất có thể, Bát Men cho biết chính mắt nó đã nhìn thấy bố Thọ Điện mang quả bí ngô từ đồng về, để trong bếp, bố nói rằng quả bí này để lấy hạt giống cho mùa sau. Còn nữa, Lầu hãy bỏ ý định thuyết phục lũ chuột làm *tuấn mã* đi, bởi chúng

chỉ cần nhìn thấy Lâu là đã sợ *khiếp vía*, làm sao mà dám đến gần để nói chuyện.

...Lâu buồn mất một ngày, nhưng rồi nó quyết định bí ngô giống chỉ là bí ngô giống và chuột sẽ chẳng thể biến thành tuấn mã. Nó chui vào phòng May, nằm giữa đống vải mềm, ngủ một giấc kết thúc ngày dài.

Đến nhà bà nội

Lầu phải đến ở nhà bà nội, chị Cún đã nói thế sau bữa trưa. Chị giải thích rằng nhà bà nhiều chuột quá, chúng cứ phá hết mọi thứ, ngang nhiên chạy qua chạy lại khắp nơi, ngang nhiên sục sạo bất cứ chỗ nào có thức ăn. Tất nhiên Bô đang tìm cho bà một con mèo tốt, nhưng phải chực hôm nữa mới đến phiên chợ, trong thời gian đấy, bô quyết định cho Lầu sang ở và giúp bà.

Lầu *tâm ngảm*. Giờ thì nó đã biết bà nội đeo kính, nó cũng quý bà nội. Nhưng sang đây ở thì lại là chuyện khác. Tất nhiên Lầu không muốn đi, nó đã quen ở nhà có bô Thọ Điện, mẹ May Vá, có chị Cún, rồi cả Bát Men, chị Khế, lũ gà và bây giờ là vợ chồng chim sâu nữa.

Chị Cún hứa bô sẽ tìm một con mèo cho bà nhanh nhất có thể, nhưng điều đó có nghĩa là Lầu *bắt buộc* phải đi. Lầu không phản đối nhưng trong lòng buồn thiu. Trước khi được bế vào cái làn sau xe bô Thọ Điện, Lầu dặn Bát Men phải trông nhà thật tốt.

Con chó chẳng nói gì, chỉ bùi ngùi quay mặt đi.

Nhà bà nội có một cái vườn rộng trồng toàn cây ăn quả, nào nhãn, mít, ổi, xoài. Ngoài một đôi vợ chồng gà già, bà nội chẳng nuôi con gì cả. Ngôi nhà nhỏ của bà ngăn nắp và sạch sẽ, và người bà lúc nào cũng tỏa ra mùi dầu cù là thơm phức, như Bát Men nói.

Việc đầu tiên bà nội làm là kiếm một sợi dây buộc Lầu vào cái cột phơi quần áo, sau đó bà mang nước và thức ăn tới. Đang quen với cuộc sống tự do, giờ bị bó buộc, Lầu kêu lên phản đối. Nhưng

chẳng có ai đáp lời nó cả. Bô Thợ Điện thì đang tranh thủ sửa sang lại máy thú trong nhà. Mỗi một lúc sau, Lầu chấp nhận sự thật là người già thì thường *kĩ tính*. Bà buộc Lầu lại trong ngày đầu tiên vì sợ nó *bỏ đi* máy.

Trong lúc Lầu đang quan sát khu vườn của bà và làm quen với các bác cây (các bác đã đều lớn tuổi cả rồi) thì nghe thấy tiếng bà nội nói với bô :

- “Đấy, lũ chuột phá lắm, chúng sục sạo khắp nơi, trong bếp đã đành, đằng này còn dám lên cả nhà trên. Chúng còn dám lên cả phòng thờ *quây* nữa”.

Lầu nhìn theo tay bà chỉ, phòng thờ là căn phòng nằm cạnh phòng khách, bình thường được bà kéo rèm che lại. Bà nội chị Cún sống một mình, bà thường đi chùa lễ Phật và ở trong phòng thờ cũng có một pho tượng nhỏ, hàng ngày bà đều vào đó tụng kinh. Lũ chuột biết bà quý phòng thờ lắm, bà thường mua hoa, quả tươi và các món bánh kẹo ngon lành để lên trên đó. Chính vì thế, nhân lúc bà đi ngủ, chúng lại xộc tới, leo cả lên tủ thờ, ăn vụng các món ngon thậm chí cắn gãy cả những bông hoa.

Lầu thương bà bị lũ lão toét quây phá, nó quyết dạy cho bọn chuột hôi hám một bài học.

Bọn chuột nhà bà nội

Lẽ dĩ nhiên, lũ chuột biết Lâu là một con mèo, nhưng có thể chúng chưa biết Lâu *lợi hại* thế nào hoặc đơn giản là bà nội chưa từng nuôi một con mèo nào cả nên chúng chưa được *nhém mũi* của những chiếc vuốt nhọn. Chính vì thế lũ chuột nhà bà chưa biết sợ. Chúng tụ tập thành từng tổ p bàn tán, chúng nấp sau cánh cửa hay những bao bị linh kính nhìn lên ra ngoài, chỉ trỏ vào con mèo đang bị buộc ngoài sân và cười *rinh rích*.

Đôi tai và cặp ria mép của Lâu rung rung, nó cảm nhận được âm thanh và mùi hôi của *hàng tá* con chuột, tiếc là nó vẫn đang bị xích, nếu không lũ chuột chỉ có *xong đời* với nó.

Xế` chiề`u, sau khi đã sửa sang lại các bóng điện và căng lại dây phoi cho bà, bô` Thọ Điện chào bà ra về`, trước lúc đi không quên tháo xích cho Lâu. Bô` bảo bà nội cứ yên tâm, Lâu bắ`t chuột rắ`t giỏi và sẽ không bỏ đi đâu hế`t. Nói rồ`i, bô` nổ` máy cái xe thô` hai sọt to và đi mắ`t.

Nhà bà buổi tồ`i im ắ`ng kì lạ, Lâu thắ`y hơi nhớ sự ò`n ào của Bát Men, nhớ tiế`ng chân của chị Cún, và cả tiế`ng cãi nhau của *đám gà nhép*.

Bà nội rắ`t tồ`t, bà mang cho Lâu một bát cơm cá thơm ngon. Lâu thắ`y hơi xắ`u hổ, vì nó chưa giúp bà được gì cả. Vì thế` ăn xong Lâu bèn đi quanh bê`p xem xét.

Trời về` khuya, bà tắ`t đèn đi ngủ, không gian lại ngập chìm trong sự tĩnh lặng. Lũ chuột nầy giờ im lặng núp ở các xó xỉnh để` quan sát Lâu đã bắ`t đầ`u đỏi. Ngoại trừ má`y con chuột già khuyên đám trẻ nên quan sát thêm thì bọn chuột choai choai - những con mà chưa gặp mèo bao giờ đầ`u nhao lên đòi đi *sục* thức ăn. Một số` con chuột *láu táu* bắ`t đầ`u tiế`n ra ngoài. Lâu nầy giờ giả bộ không để` ý gì để`n lũ chuột nhưng kì thực nó đã nghe thắ`y hế`t tiế`ng cãi cộ`m tởi của bọn chúng. Mặc cho lũ chuột ra quân, Lâu vẫn án binh bắ`t động. Vài con chuột chạy ra thắ`y Lâu không có phản ứng gì thì sừng lắ`m, chúng cười om lên và về` báo tin cho những con chuột khác, dầ`n dầ`n bọn chuột kéo nhau rắ`m rắ`m chạy đi các nẻo. Ngay lúc này, nhanh như cắ`t, Lâu tả xung hữu đột, xòe những chiế`c vuốt nhọn và hàm răng sắ`c ra. Lâu nhảy những bước uyển chuyển và dứt khoát, chặn đầ`u một con chuột, và hạ gục nó trong chớp má`t rồ`i Lâu nhảy bước tiế`p theo, dùng tay phải tiêu diệt thêm một con chuột nữa. Lầ`n lượt những con chuột lớn bé bị Lâu hạ gục đông không kể xiế`t. Lũ chuột tán loạn, chúng cảm thắ`y hoảng sợ, không ngờ cái con mèo *vàng chóc* có bộ mặt vô cảm lại là *một tay* cừ như

vậy. Những con chuột còn lại xúm lại một góc, một số con bắt đầu khóc.

Con chuột lớn nhất đếm lại số chuột, còn tất cả là mười một con chuột, nó lớn tiếng nói: “Chúng ta có mười một *chiến sĩ*, sao lại phải sợ cái thằn lằn mè ranh đó, tất cả xông lên cho nó *một trận*”.

Mười một con chuột nghe thầy có lý thì đồng loạt xông ra, chúng định sẽ vây quanh Lâu và *cho nó biết*.

Lâu không hề nao núng, nó “ngao” lên một tiếng lớn, lũ chuột sợ rúm, có con định lao đầu bỏ chạy. Nhưng nào có dễ thế, bằng một động tác nhẹ nhàng, Lâu nhảy lên rồi tiếp đất bằng những đệm thịt hông, xòe vuốt và tiêu diệt hai con.

Bọn chuột toán loạn lần thứ hai. Đới thủ của chúng mạnh hơn chúng tưởng. Con chuột già hét lên: “Chia nhau ra mà chạy”. Bọn chuột bé lại lật đật làm theo. May cho chúng là Lâu cũng thối mệ nên quyết định để dành chúng đến ngày mai.

Phân thưởng của bà

Sáng hôm sau, khi bà mở cửa, một cảnh tượng sững sờ hiện ra: Lầu đang ngủ ngon lành trên ngưỡng cửa, xung quanh là xác những con chuột lớn bé được nó chặt đứt lại. Bà vén rèm phòng thờ, mỉm cười hiền lành khi thấy những bông hoa và đĩa quả còn nguyên lành.

Để thưởng cho chiến tích của Lầu, bà mở tủ lấy ra một quả bóng bằng ni. Quả bóng màu xanh pha vàng và to bằng nắm tay. Bà thả xuống, quả bóng lăn lăn và phát ra tiếng lóc cóc. Lầu tròn xoe mắt. Nó chưa bao giờ thấy món đồ nào hay như thế. Nó nhìn bà, thấy bà mỉm cười, nó mạnh dạn chạy đến bên quả bóng, lấy chân hẩy nhẹ một cái, quả bóng lăn đi và tiếp tục phát ra những tiếng lục cục. Lầu thích quá, mãi mê đuổi theo món đồ chơi mới. Đây là phần quà bà thưởng cho sự dũng cảm của Lầu.

Chỉ sau một đêm, lũ chuột đã biết sự lợi hại của Lầu, chúng ăn nấp thật kĩ, chỉ dám thò ra ăn vụng những món gà n gà n trong bếp những lúc Lầu hơi lơ là.

Tầm giữa sáng và nửa buổi chiều, bà bao giờ cũng vào phòng thờ, Lầu thấy bà mặc bộ áo màu nâu, ngồi đọc quyển sách gì đó. Mới đầu Lầu tưởng bà đọc truyện giống chị Cún, nhưng hình như không phải, bởi quyển sách chẳng có bức tranh màu nào cả. Mãi đến hôm bà cụ Lê sang cùng bà đi chùa, Lầu mới biết đó là quyển kinh Phật. Lúc bà đọc kinh, Lầu biết mình phải giữ im lặng, nó không dám chơi cùng quả bóng nữa. Nó đứng lấp ló cửa phòng, thấy mùi

trâm hương thơm ngát và tiếng chuông tiếng mõ của bà ngân nga. Những lúc đấy Lầu lại đi tận ra vườn để tránh làm phiền bà.

Dường như ở nhà của bà nội ai cũng ưa sự yên tĩnh. Các bác cây chỉ rì rào khe khẽ, cặp vợ chồng gà già thì chưa khi nào lớn tiếng cãi cọ. Lũ chuột phàn thì bỏ đi, phàn thì ẩn nấp thật kĩ. Lầu bắt đầu không còn nhiều việc để làm và không có ai để trò chuyện cùng. Nó thấy hơi cô đơn.

Một buổi chiều, Lầu nhảm tính, nó ở nhà bà đã sắp được một tuần rồi, lũ chuột đã vắng mà sao chị Cún vẫn chưa cho nó về. Rồi nó lại nhớ chị Cún nói, bố đang tìm mua cho bà một con mèo khác, nhưng không biết bao giờ con mèo khác mới xuất hiện. Lầu nghĩ miên man và chìm vào giấc ngủ.

Nó giật mình tỉnh dậy khi thấy một bàn tay mềm mại rờ vào cổ. “Chị Cún”- Lầu “meo” lên một tiếng mừng rỡ, nhưng rồi nó hơi sững lại, bên cạnh chị có một con mèo Mướp đang nhìn nó chằm chằm.

Lầu ngủ say đến độ nó không biết là bố và chị Cún đến. Bố cảm thấy chờ đến phiên chợ thì hơi lâu nên đã sang làng bên và hỏi mua được mèo Mướp.

Đó là một con mèo choai, nó nhanh nhẹn và vui vẻ. Lầu đã kịp làm quen và kể về lũ chuột nhà bà nội cho nó trong khi bà đang kể với bố và chị Cún về chiến tích của Lầu.

Tối hôm đó, Lầu được về nhà. Nó để lại quả bóng đồ chơi cho mèo Mướp. Con mèo choai sừng rơn và hứa với Lầu sẽ thật chăm chỉ.

Bữa tiệc ăn mừng

Bát Men nói với mọi người rằng nó muốn tổ chức một bữa tiệc ăn mừng nhân dịp Lầu trở về và còn *lành lặn*. Nó vui vẻ đi thông báo với chị Khê, *đám gà*, vợ chồng chim sâu và cả Lầu là bữa tiệc sẽ bắt đầu ngay trưa nay và sẽ là một bữa tiệc *hoành tráng* nhất. Bát Men oang oang khắp nơi, và nó khiên *đám gà* nhép râm ran lên vì hồ i hộp.

Buổi trưa cuối cùng cũng đến, mọi người tụ tập đông đủ dưới chân chị Khê (đơn giản vì chị không thể di chuyển được). Lầu chào chị bằng những cái cào rôn rột vào thân cây, tuy nhiên chị Khê chỉ cười âu yếm nhìn nó. Khi mọi người đã đến đủ thì tất cả cùng quay sang nhìn Bát Men. Con chó hơi bô i rôi. Thực ra Bát Men chưa tổ chức tiệc bao giờ. Thế nên ngoài việc đi thông báo khắp nơi, nó chẳng chuẩn bị gì khác. Để chừa ngượng cho Bát Men, chị Khê nhanh chóng bứt những chiếc lá kết thành một cái vòng nguyệt quế đeo lên cổ Lầu, bọn gà cũng mang đến một con giun to làm quà mừng còn chim sâu vợ thì có một bông hoa thật đẹp. Riêng Bát Men, người chủ trì bữa tiệc thì chẳng có gì cả. Nó xâu hổ muốn khóc, nhưng Lầu đã mau mắn lên tiếng. Lầu cho biết nó rất nhớ mọi người và cảm ơn Bát Men vì tổ chức *buổi gặp mặt* này. Nó đề nghị sẽ kể chuyện ở nhà bà nội cho mọi người cùng nghe. Nhanh chóng, tất cả ngò i quây quanh Lầu và trâm trồ khi nghe nó kể về những con chuột nhát gan đã bị tiêu diệt như thế nào.

Bữa tiệc tuy không có bánh kẹo cũng chẳng có nước ngọt nhưng lại rất đầm ấm.

Về phần món quà của *đám* gà, Lâu xin nhận nhưng tặng lại cho vợ chồng chim sâu (Lâu vốn chẳng thích nổi món giun nhơn nhớt) làm quà mừng lũ trẻ. Trong lúc Lâu đi vắng, ba quả trứng đã nở ra thành 3 chú chim non xinh xắn. Chim sâu mẹ cảm ơn rồi mang thức ăn về tổ.

Lũ vịt và câu chuyện hồ phân

Lũ Vịt

C chú Bình bị ốm phải đi viện. Nghe đâu chú bị trúng gió. Thế là mẹ May Vá tất tả sang nhà cô Bình giúp chuẩn bị đồ và mang thằn lằn Tèo về nhà chăm giúp vì nó còn nhỏ quá, chưa ở nhà một mình được.

Bố Thọ Điện huýt sáo gọi Bát Men, con chó mừng rỡ chạy đến, bố Thọ điện thủ thi bảo: “Mình ra lũ vịt trông hộ chú Bình mấy bữa nhé”.

Lâu biết chú Bình, nhà chú ở rìa làng, ngôi nhà *hơi lụp xụp*, có bữa nó thấy bố Thọ Điện nói đến chạy giúp chú đường điện. Chú Bình tóc dài bờm xờm, một chân đi cà nhấc, mẹ May Vá nói do chú bị tai nạn lao động hồ ở bên Lào. Tương chú Bình dữ, nhưng kì thực chú lại rất hiền, chú hay cười và huýt sáo rất hay. Chú Bình có một cái lũ vịt ở cách nhà chú ấy không xa lắm. Trước khi lấy cô Bình, chú cứ ở rịt ở cái lũ cũ rích ấy, sống cùng đám vịt, tối tối chú hay lôi đàn ra hát những bài hát buồn thê lương (đấy là Lâu nghe lỏm bố Thọ Điện và mẹ May Vá nói chuyện với nhau, chứ nó chưa đến nhà chú Bình bao giờ. Lâu biết chú là do chú hay mang trúng vịt sang biếu mẹ May Vá). Từ hồ lấy vợ, có thằn lằn Tèo, chú Bình trông vui vẻ hơn hẳn. Cây đàn của chú cũng thường chơi những bản nhạc rộn ràng.

Chập tối hôm ấy, cơm nước xong xuôi, bố Thọ Điện đặt Bát Men vào giỏ cái xe máy thô, mẹ May Vá đặt vào cái giỏ bên cạnh túi chăn và cái màn mới cùng một gói chè khô. Mẹ nói ngoài đồng nhiều muỗi, bố nhớ phải mặc màn cẩn thận.

Sau đó, bố Thọ Điện nổ máy xe phóng đi, Bát Men ngồi trong giỏ, mắt nhắm lim dim thưởng thức làn gió trời vi vu.

Nếu với Lâu lâu vịt là một cái gì xa lạ lắm, thì với Bát Men nó lại rất quen thuộc. Mỗi buổi chiều, Bát Men thường đi chơi với lũ chó hàng xóm, nó chạy chơi khắp nơi, ra chợ, ra đồng và cũng đã vài lần nó tạt ra lên chú Bình xem lũ vịt.

Cái Lều lúp xúp và khá thấp, bố Thọ Điện phải hơi cúi người mới vào được, bên ngoài hiên có cái võng dựa vào hai bên cột, bên trong lều có một cái giường đơn, bốn góc cắm bốn cái que *cao lêu khêu* để mắc màn. Cuối giường là một cái tủ ly nhỏ, kính đã vỡ, bên trên có vài cái cốc nhựa, một cái phích nước nóng và vài thứ linh tinh, góc nhà thì đầy các bao bố, nào thóc nào thức ăn của *đám* vịt. Tuy hơi lộn xộn nhưng căn lều khá sạch sẽ.

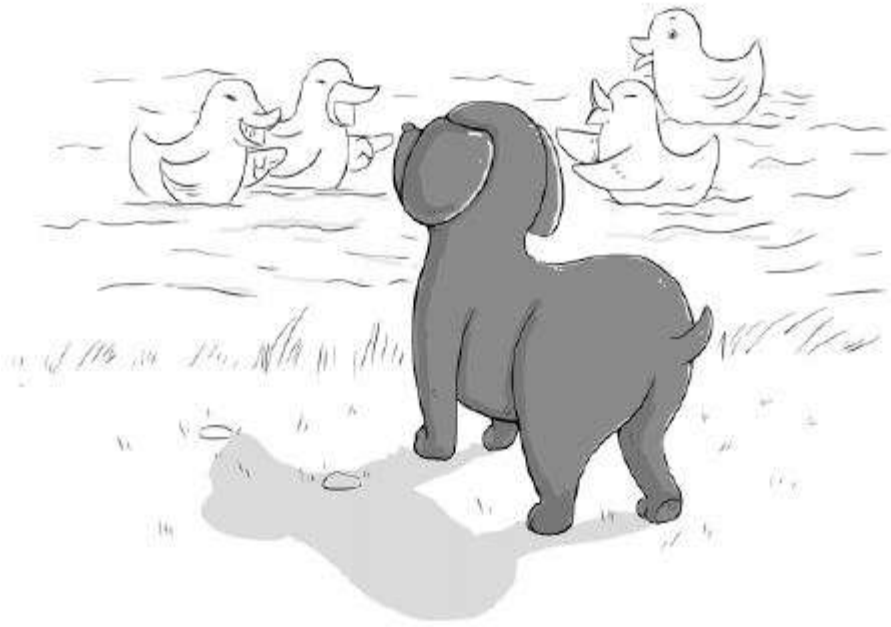
Bát Men bước vào nhà, nó nhìn ngó một lúc rồi quyết định chọn gầm giường làm nơi ngả lưng. Trời đã tối và lũ vịt đã được lùa vào cái lều vịt ở bên cạnh. Bố Thọ Điện với tay lấy cái radio, dò sóng và bật chương trình phát thanh về nông nghiệp. Đoạn, không nghĩ tay, bố đi xem xét mấy món đồ điện trong nhà, bố ngồi lại những đoạn dây bị chuột cắn, xem cái bóng đèn, tra đầu cái quạt máy... Đang làm, chợt như nhớ ra chuyện gì, bố đi ra cửa huýt sáo, Bát Men phóng vọt theo, bố xích nó ở ngoài hiên, xoa xoa đầu con chó bảo: “Mày ngủ ngoài này trông vịt nhé, nhớ đừng để người ta bắt mất vịt của chú Bình”.

Bát Men “gâu” lên hai tiê´ng “Vâng ạ”, rô`i ngoan ngoãn nắ`m gác chân trên mồm, gió đò`ng thổi mát lạnh.

Lũ vịt

Đàn vịt đông lúc nhúc. Chúng lúc nào cũng ồn ào và thích cãi nhau ỏm tỏi. “Cả đi ngủ mà cũng không yên”, Bát Men thầ m nghĩ.

- “Tránh ra tí nào”, tiế ng một con vịt nào đó loác quác.
- “Đừng có đứn người ta”, tiế ng một con khác vặc lại.

Bát Men rón rén lại gầ n chuồ ng vịt, nó ghé mắ t qua khe rách của miế ng bạt quây, bên trong lê u toàn vịt là vịt, những con vịt lông trắ ng tinh dưới ánh trăng chiế u vào. Thấ y lũ vịt ô ãn ào quá sức, Bát Men bèn tìm cách *dọa* chúng một phen.

Bát Men định quát chơi *đám* vịt một tiế ng, ai ngờ nó vừa dặ ng hắ ng một cái, lũ vịt đã im thin thít.

- “Ra là một lũ nhát gan”, Bát Men cười cười trong bụng, đoạn nó trở về hiên nắng mắng trắng. Ánh đèn đỏ hắt ra từ lên vệt nơi bột Thợ Điện đang tỉ mẩn sửa đồ, ấm áp vô cùng.

***

Sáng hôm sau, đám vịt cả thầy gà n trăm con đã biết mặt Bát Men, mới đầu chúng còn e thẹn nhìn con chó, rồi lạch bạch chạy qua và lao xuống ao nước bơi ra xa, nhưng vốn tò mò, chúng lại bơi vòng lại. Khi một con vịt có lông đuôi bị trĩu lấy hết can đảm hỏi chuyện Bát Men, và được biết Bát Men sẽ ở đây trông chừng chúng thì nó cười duyên một cái, rồi lại lao ra giữa hồ.

Nó nhanh chóng *buôn* lại chuyện với những con vịt khác, chúng *nói thàm* to đến nỗi Bát Men ở trên bờ cũng nghe rõ một. Rồi lần lượt từng con vịt bơi lại gần chỗ Bát Men đang đứng, duyên dáng cười chào con chó rồi bơi đi. Thế là chúng trở thành bạn.

Lầu đi thăm bạn

Ai cũng tưởng Bát Men chỉ đi một hai hôm rồi về, nhưng lúc chiều chị Cún vừa thông báo rằng có tin ở bệnh viện về là chú Bình phải ở lại bệnh viện thêm một thời gian nữa để trị cho khỏi bệnh.

Ban đầu chính bố Thọ Điện cũng định tôi tôi đem Bát Men ra lên vệt, sáng lại cho nó về, nhưng rồi bố nghĩ hơi bất tiện nên bố quyết định để luôn Bát Men ngoài đó, và mang cơm ra cho nó.

Lầu bảo chị Khê, nó muốn đi thăm Bát Men một phen, ngặt một nỗi nó lại không biết đường ra lên vệt. Trong lúc Bát Men đi vắng, chị Khê đã tết cho nó cái vòng lá rất đẹp, chị nói nếu Lầu đi thăm thì chị gửi cho Bát Men. Nhưng nếu Lầu không biết đường thì chị cũng không biết giúp thế nào vì từ bé, chị đã sống ở vườn thế này rồi.

Rất may lúc đó, chim sâu chong cất tiếng, chim sâu nói với Lầu nó có thể dẫn Lầu đi, hàng ngày chim chong bay đi tìm mồi cho chim non, có lúc bay qua lên vệt.

Thế là mọi việc được giải quyết êm đẹp, Lầu hẹn chim sâu sáng hôm sau sẽ xuất phát sớm.

Y hẹn, sáng hôm sau khi mặt trời vừa ló dạng, hai con vật cùng nhau đi. Nếu ai nhìn thấy cảnh tượng ấy chắc phải buồn cười lắm, một con chim sâu bé tí teo bay sà sà trên những cột dây điện, một con mèo chạy lon ton trên những bờ tường bờ giậu, chúng đi mãi miết và không nói với nhau câu nào.

Khỏi phải nói Bát Men cảm động thế nào, nó đeo cái vòng chị Khê gửi tặng và vô nã chạy qua-nh Lầu. Riêng chim sâu thì phải cáo biệt đi ngay, nó còn bận đi tìm thức ăn cho chim con. Bát Men cắt một nhánh lúa từ đống thức ăn cho vịt trao cho chim bố, bảo là tặng cho lũ chim non. Chim bố cảm ơn rồi mang cành thức ăn bay về tổ.

Còn lại Lầu với Bát Men, hai con vật hàn huyên một lát, rồi Bát Men dẫn Lầu thăm quan một vòng.

Hố phân và cái ao

Thình thoảng Lầu lại ra thăm Bát Men, vì Bát Men không thể rời bỏ vị trí. Một buổi non trưa, khi Lầu vừa bước chân ra lên vệt thì Bát Men túm ngay lấy nó, thì thào:

- “Em mới phát hiện ra một chỗ hay tuyệt hảo”.

Rồi chẳng chờ Lầu phản ứng, Bát Men hăng hái chạy trước, chẳng còn cách nào khác, Lầu đành chạy theo sau. Bát Men vòng qua bờ ao, đi thêm một đoạn xa khỏi lên vệt tiến về phía đông. Xa xa đằng tây nơi bờ kè có những đồi cao cao nhìn vô cùng bí hiểm.

Trên bờ kè có rất nhiều đồi như thế. Lầu không biết đó là cái gì, Bát Men tất nhiên cũng không. Suy nghĩ một lát, con chó quả quyết đó là những *ngọn núi*. Nó đi quanh một ngọn núi cao nhất, rồi nó rủ Lầu chơi trò thám hiểm. Lầu từ chối, Lầu vốn là con mèo ưa sạch sẽ, những ngọn núi này đen quá, sẽ làm bẩn bộ lông vàng óng mượt. Còn Bát Men thì chẳng sợ, nó vốn hiếu động, hơn nữa nó lại có bộ lông đen nên nó quyết thử một phen. Với vẻ mặt quyết tâm cao độ, Bát Men nhảy lên quả núi. Không có chuyện gì xảy ra, nó càng tự tin bước thêm ba bước lớn, đoạn nó dừng lại, nói: “Anh Lầu ơi, lên đây đi, thích lắm, đứng ở đây em nhìn thấy *cả thế giới*”.

Lầu vẫn từ chối: “Đằng ấy cứ leo đi, tớ ngày nào chả đi trên bờ rào, cao gấp mấy lần ý chứ...”

Bát Men không bỏ cuộc: “Leo bờ rào là bờ rào, leo núi là leo núi, trên này đẹp tuyệt vời, anh cứ lên một chút xem”.

Lầu hơi lưỡng lự, Bát Men thì cứ mời mãi, cuối cùng nó cũng leo lên. Quả là thú vị, hóa ra quả núi này được đắp bằng bùn khô, bước chắc chắn mà cũng không bị bản, hai con vật leo hì hụi một lúc thì lên đến đỉnh. Bát Men lấy chân gõ gõ, từ đỉnh núi phát ra tiếng “bộp bộp”. Con chó ra chiêu bí mật ghé vào tai Lầu thì thầm: “Chắc chắn dưới này phải có kho báu”.

Lầu gạt đi, nhưng Bát Men lúc này đang cao hứng, nhất định tìm ra bí mật dưới quả núi, nó lấy chân gõ mạnh vào quả núi lần một, lần hai rồi lần ba. Đỉnh núi vẫn vững như bàn thạch. Bát Men lúc này mạnh dạn hơn, nó lấy sức ứn vào đỉnh núi. Vẫn chưa được, Bát Men bắt đầu thở hổn hển. Nó năn nỉ Lầu giúp. Cuối cùng, chúng lấy hết sức lao thân vào đỉnh núi, quả nhiên đỉnh núi không chịu được sức nặng của hai con vật, lớp bùn khô nứt toác, chưa kịp định thần chuyện gì xảy ra, Lầu đã rơi tõm vào bên trong.

Bát Men vì to hơn Lầu nên không lọt, đứng bên trên nó nhìn Lầu hoảng hốt.

***

Chúng kiến cảnh con mèo lông vàng bỗng biến thành một vật thể đen xì xì ngoi ra từ cái hố, không nói không rằng đi về phía bờ ao còn con chó thì lúp cụp chạy sau, lũ vịt cười ô lên. Bát Men lờm một cái, cái lũ vịt là chúa lả m điêu. Đoạn nó còn quay lại dậm dứ dọa nạt, nhưng lũ vịt càng cười to hơn.

Bát Men biết Lầu giận lả m, nó chạy theo giọng nhỏ nhỏ: “Anh Lầu ơi, anh ra ao tắm qua một cái cho sạch”.

Lầu lừ mắt nhìn Bát Men, lẽ ra thì con chó sợ lả m, nhưng bây giờ Lầu nhem nhuốc cả, máy mảng bùn đen dính đầy mặt trông đến buồn cười, còn chó không nhin được, cũng lẫn ra cười.

...Lầu vô n sợ nước, nó chỉ thích tắm khô, nhưng giờ người nó đang dính đầy một cái thứ *dính dính*, mùi thì thum thum, cuối cùng, nó cũng phải chịu ướt nước.

Lầu rón rén, đầu tiên nó *nhúng một chân*, rồi cả hai chân ướt, về sau nó phải nhờ Bát Men giúp mới gột được hết những vết bẩn trên người, tắm xong con mèo ướp nhẹ bỏ lên hiên ngò i hong nắng, đợi ráo lông thì nó bỏ về không nói một câu. Lũ vịt cũng không còn dám cười.

Chiều tắt nắng, những ngọn núi, thực chất là những hồ ủ phân xanh của các bác nông dân vẫn đứng đó, sẫm màu hơn. Và Bát Men, con chó đứng ở hiên, chỗ Lầu hong nắng lúc này, *ngẩn tò te*, không biết vì tiếc kho báu hay sợ Lầu giận.

Bát Men về nhà

Cuối cùng chú Bình cũng khỏe lại, bố Thọ Điện mang Bát Men trở về. Khi phải nói cả nhà mừng thế nào, đặc biệt là chị Khê, chị cứ không ngừng vẫy vẫy những cành lá để chào đón Bát Men.

Bát Men thì kích động đến nỗi, nó kêu lên ư ử và chạy *quàng quàng* khắp sân. Cái con chó vốn giỏi giao tiếp đi mọi ngõ ngách trong nhà, chào hỏi từng người ra chiều thân thiết lắm. Bát Men chạy loăng quăng không ngừng nghỉ, đến nỗi mẹ May Vá phải hỏi nhỏ bố rằng không biết lúc ở lên vịt, nó có bị làm sao không.

Hôm đó là một buổi chiều đầu thu êm ả, và hạnh phúc. Mẹ dọn bữa cơm chiều, lũ gà lục tục lên chuồng, chị Khê dùng đũa mái tóc theo cơn gió mát lịm, Lầu và Bát Men, theo thói quen, mỗi con đứng một bên mâm cơm nhìn chăm chú.

Ngôi nhà nhỏ ấm áp và bình yên.

Gia đình gia đình

Tết sắp đến rồi

Dạo này, không khí trong nhà lúc nào cũng rộn rịp. Mẹ May Vá không lúc nào ngơi tay, mẹ dọn dẹp cái này, sắp xếp cái kia, loáng cái lại đi mua thêm chút đồ, chút đặc. Bố Thọ Điện cũng bận rộn hơn với công việc bán rau củ, bố dậy sớm hơn, các xe hàng cũng chật đày hơn. Bố thường về nhà buổi trưa để lấy thêm hàng và chỉ trở về nhà lúc chiều muộn khi hai cái giỏ nông sản đã sạch trơn. Chị Cún thì khỏi cần nói, mỗi khi đi học về chị lại phụ giúp mẹ nấu cơm, dọn dẹp, quét tước. Mẹ May Vá mỗi khi đi ra ngoài về thì đều mua một món gì đó cất vào bếp, mẹ bảo để dành đến Tết.

Bát Men thấy lạ bèn nói với chị Khế: “Sao dạo này ai cũng bận bịu thế chị, mọi người cứ *lướt đi như gió* làm em chóng hết cả mặt”.

Chị Khế đã sống ở vườn nhiều năm rồi nên chị biết rõ chuyện gì đang xảy ra, chị mỉm cười bảo với con chó: “Bố mẹ với chị Cún đang *sửa soạn* đón Tết đấy”.

Bát Men chưa đón Tết ở ngôi nhà Nông Trại bao giờ, nó hỏi hộp hỏi:

- “*Sửa soạn* là làm những cái gì hở chị?”.

- “Thì dọn dẹp này, lau chùi này, mua sắm đồ ăn thức uống này”.

- “Thế thì ngày nào mà mẹ May Vá chả *sửa soạn*, ngày nào em cũng thấy mẹ lau dọn với mua thức ăn mà”.

Bị Bát Men vạ vạ, chị Khê hơi ngậm ngừ:

- “Ngày thường là ngày thường, chỉ có ngày Tết thì mới là *sửa soạn*...”

- “Thế cứ làm việc ngày Tết thì là *sửa soạn* hả chị?” – Bát Men hỏi tiếp.

Chưa biết trả lời thế nào, chị Khê đành tảng lờ:

- “À... ừ ... mà Lâu đâu rồi ỉ nhỉ?”.

Bát Men hồ hởi đáp: “Anh Lâu anh ấy đang đi *sửa soạn* chuột đón Tết rồi”.

...Sau lúc đó, chờ Bát Men chạy đi chơi, chị Khê phải hỏi nhỏ các bác Gió để tìm câu trả lời cho nó. À hóa ra, *sửa soạn* là làm công tác chuẩn bị, từ này thì Bát Men biết, nhưng nó thừa nhận từ *sửa soạn* nghe thật *đã tai*.

Có vẻ không chỉ chị Cún, Lâu, Bát Men chờ đến tết mà lũ chuột cũng vậy, chúng nhanh chóng đánh hơi được trong nhà có nhiều thức ăn, bắt chập tiếp tấm lòng lẫy của Lâu, chúng vẫn quyết đánh cắp được một món ngon nào đó.

Chính vì vậy trong những ngày này Lâu càng phải cảnh giác hơn, nó để ý nơi mẹ May Vá cất các món ăn và không rời mắt. Chỉ đêm qua, Lâu đã tiêu diệt được bốn con chuột *to gan* dám mò đến định ăn vụng.

***

Công việc dọn dẹp nhà cửa ruộng vườn dường như nhiều bất tận. Mẹ May Vá làm không ngơi tay, thỉnh thoảng lại đưa tay lên quệt mồ hôi trên trán.

Quả thật ngôi nhà không quá rộng nhưng nhà chính, phòng may, phòng bếp, kho của bố, bếp đun củi, sân, vườn tược, đâu đâu cũng cần dọn dẹp. Chưa kể việc bán nông sản những ngày gần Tết cũng bận rộn hơn nhiều.

Lầu và Bát Men tự nhủ không được nghịch bản để bố mẹ và chị Cún thêm bận. Lầu căm tiệt Bát Men chơi cái trò tha bìa các-tông về nhà cá n. Con chó hơi phụng phịu nhưng rồi nó cũng hiểu là không nên bày trò thêm nữa.

...Sáng hôm ấy, khi chị Cún đang giặt chiếu thì chị Nhím về, vẫn người chị gái nhanh nhẹn cao lớn làm Lầu sợ phát khiếp hôm nào. Chị về đến nơi là nhà ngập tiếng nói. Chị nhanh nhẹn xắn tay áo làm việc. Có chị về làm cùng, nhà cửa chỉ một chỗ đã tinh tươm đâu ra đấy. Lầu chột tháy mẹ May Vá mỉm cười.

Đi chợ Tết

Sáng sớm, Lâu thấy mẹ May Vá cùng chị Nhím và chị Cún sửa soạn ra khỏi nhà, mỗi người mang theo một cái giỏ. Lâu chạy đến dụi dụi đầu vào chân chị Cún, chị Cún ôm nó nựng nựng và bảo: “Cả nhà đi chợ sắm Tết đây!”. Lâu nghe thế thì nó muốn đi lắm, nó cứ rúc đầu vào người chị Cún mãi, cuối cùng chị Cún cũng bỏ nó vào giỏ xách theo.

Bát Men ở dưới đất đã chứng kiến tất cả, nó nói với Lâu giọng ghen tị: “Thật không công bằng, vì sao anh lại được ngồi trong giỏ?”

Thế rồi chẳng cần biết có ai đồng ý cho đi không, con chó tự lon ton chạy theo mọi người ra chợ.

Lâu đã từng ra chợ, nhưng nó chưa đi chợ Tết bao giờ. Khác với những phiên chợ thường nhật, chợ Tết vô cùng sôi động, những quầy hàng bày từ đầu chợ đến tận cuối. Nó thấy các cô hàng xén bán đủ mọi thứ, từ bánh đa nem, kim chi, các gói gia vị, tỏi, hành khô, đến các hàng măng khô, hàng thịt thà rồi hàng bán các loại lá xanh muốt. Lâu nhìn tròn xoe mắt. Chợ Tết vui quá, người người tấp nập, tiếng cười nói hân hoan. Mọi người ai cũng vui vẻ mua sắm.

Vào chợ được một đoạn, Lâu nhảy ra khỏi giỏ bởi chị Cún phải lấy chỗ để thức ăn. Nó và Bát Men chạy theo chân mẹ May Vá. Mẹ May Vá thoăn thoắt rảo bước quanh chợ, nhanh tay lựa những món này món kia, tính tiền, một số món mẹ May Vá đặt vào giỏ của chị Cún hoặc chị Nhím...

Đi được một đoạn thì Lầu lạc mất mọi người ở chỗ hàng cá. Nó mãi mê ngắm những con cá tươi ngon, béo ngậy. Rồi biết bao món đồ màu sắc nữa chứ.

Chợ càng lúc càng đông, người mua bán tấp nập, máy lân có người giẫm cả vào đuôi nó. Lầu ngao lên và nhảy lên trên nóc một cái chòi, từ trên cao nó chỉ nhìn thấy đỉnh nón trắng nhấp nhô của các bà các mẹ. Cảnh phiên chợ quê đẹp như tranh vẽ, Lầu phóng tầm mắt ra xa, nó nhìn thấy bóng dáng của Bát Men, con chó ham chơi và quảng giao có vẻ như vừa kết bạn được với mấy con chó khác. Lầu mãi mê ngắm, một lát sau nó thấy một bèn nằm xuống nghỉ, hứng ánh nắng hiêm hoi của những ngày cận tết, phơi bộ lông vàng mượt và lim dim liêm láp. Ánh nắng ấm áp khiến Lầu ngủ thiếp đi, nó tỉnh dậy và phát hiện ra không thấy bóng dáng Bát Men hay mẹ May Vá đâu nữa, tuy nhiên chợ vẫn còn đông đúc. Lầu dạo quanh chợ một vòng nhưng không tìm thấy ai, nó bèn bỏ về nhà. Ngạc nhiên thay, khi Lầu về đến nhà vẫn không thấy mẹ, hai chị và Bát Men đâu. Chị Khế cho biết vẫn chưa có ai về cả. Lầu đành nằm ở hiên chờ, phải rất lâu sau nó mới thấy cái dáng khệ nệ của Bát Men chạy vào nhà, theo sau là mẹ May Vá, chị Nhím, chị Cún với những cái giỏ nặng trĩu.

Con chó trông có vẻ vui vẻ, chắ c hẳn, nó vừa được ăn món gì ngon. Quả không nhằm, vừa trông thấy Lầu, Bát Men kể ngay: “Anh đi đâu thế? Chị Cún tìm anh mãi. Cả nhà ghé vào hàng bún sườn, em được cho mấy khúc xương ngon tuyệt”.

Lầu thấy hơi ghen tị, nếu nó không ngủ quên, chắ c hẳn chị Cún cũng sẽ cho nó một món gì đó ngon ngon.

Ngày hội gói bánh chưng

Đây đích thị là ngày hội với Lẩu và Bát Men. Chúng chăm chú nhìn những tàu lá dong xanh mượt và những chiếc lát chẻ mỏng được xếp gọn gàng. Một bên là thúng gạo nếp trắng tinh, một bên là rá đậu xanh cùng một âu thịt ba chỉ cắt miếng đều tăm tắp.

Bát Men nhìn âu thịt *không chớp mắt*, những miếng thịt đều đặn có phần thịt hồng xen lẫn phần mỡ trắng trong, dậy mùi thơm của hạt tiêu khiến nó ngây người.

- “Giá mà được một miếng thì ngon phải biết...” – con chó mồm màng nghĩ, ánh mắt không rời chỗ thịt.

Đang lim dim, nó thấy cái bóng vàng chặn trước mặt. Lẩu đang đứng cùng tự nhiên lại thấy con chó ngây ra thì buồn cười lắm. Nó trêu:

- “Này đã ngấy, hay là ra *xin một miếng...*”

Bát Men giật mình, biết là lộ tẩy, xấu hổ chột nhốt:

- “Em có thèm ăn đâu, em đang trông bọn chuột đấy chứ”.

Lẩu nghe con chó nói thế thì buồn cười quá, bèn ôm bụng cười như nắc nẻ. Bát Men đánh trống lảng:

- “Anh nhìn kìa, Bô đang gói bánh đấy”.

Lâu nhìn theo. Cả nhà quây quăn quanh sân, bô Thợ Điện nhanh tay gập lá và gói từng chiếc bánh chưng vuông vắn xanh mướt, chị Cún và chị Nhím thì giúp bô lau lá, đưa lạt, không khí vừa rộn rịp vừa đầm ấm.

Chỉ một loáng, những chõng bánh chưng vuông vắn đẹp mắt đã xong, mẹ May Vá mang đến một cái nôi thật to, lót những mảnh lá thừa xuống dưới rôi lên lượt xếp bánh chưng vào nôi. Một cái bếp thật to được bắc giữa sân, củi cháy sáng rực. Nôi bánh sôi và tỏa hương thơm của nếp, của lá.

Phân thưởng lì xì

Đêm giao thừa vui nhưng mệt nhoài nên hôm nay cả nhà đều dậy hơi trễ. Duy chỉ có Gà Trống là vẫn làm đúng nhiệm vụ báo thức của mình. Nhưng dường như hôm nay giọng gáy của Gà Trống cũng êm dịu hơn, hẳn là Gà Trống muốn dành cho cả nhà một ngày đầu năm thật nhẹ nhàng đây mà. Trong phòng May, Lâu uể oải vươn vai rồi từ từ bước ra ngoài. Nó phóng mắt nhìn ra sân, Bát Men cũng có vẻ vừa mới dậy nhưng con chó trông đã tươi tỉnh lắm.

- “Chúc mừng năm mới”, vừa thấy Lâu, Bát Men đã nói ngay.
- “Chúc mừng năm mới vui vẻ”, Lâu tươi cười đáp lời.

Nói đoạn hai con vật kéo nhau ra vườn, hân hoan chúc tụng mọi người. Đêm giao thừa thật là kì diệu, chỉ ngủ một giấc mà hôm nay đã là năm mới rồi. Chị Khế vui lắm, hôm nay trông chị tuyệt đẹp vì chị Cún và chị Nhím buộc lên thân chị những dải lụa trắng đầy màu sắc. Trông chị thật nổi bật!

Trong bếp có tiếng dao thớt lách cách, mẹ May Vá và hai chị đang chuẩn bị cơm. Trong nhà bố Thọ Điện đang pha một ấm trà mới.

Sau khi dọn xong mâm cơm cúng tổ tiên, chị Cún vẫy vẫy Lâu và Bát Men lại gần. Rồi chị rút trong túi áo khoác ra hai cái phong bao màu đỏ, nói:

- Lì xì cho hai đứa.

Khỏi phải nói Lâu và Bát Men ngạc nhiên thế nào, chúng chỉ thấy người lớn lì xì phong bao cho trẻ nhỏ, mà những bạn nhỏ được nhận phong bao thì phải ngoan cơ. Vậy mà Lâu và Bát Men đều có. Chắc hẳn năm vừa rồi chúng đã rất ngoan. Chị Cún đặt phong bao xuống, Lâu và Bát Men dùng chân chạm nhẹ nhẹ rồi dùng mũi hít hà mùi giấy mới. Một lát thì chị Cún giúp chúng mở phong bao. Chị lấy từ trong mỗi phong bao ra một cái vòng cổ mới toanh. Một cái đeo cho Lâu và một cái đeo cho Bát Men. Đó là hai chiếc vòng dây da tuyệt đẹp. Lâu và Bát Men sướng rơn. Chưa hết, chị còn vào bếp lấy ra hai chiếc bát mới to, làm bằng gốm, một chiếc to và một chiếc nhỏ. Chị Cún vui vẻ thông báo: “Vậy là hai đứa có bát ăn cơm mới rồi nhé”.

Khỏi phải nói Lâu vui thế nào, nó ăn sạch sẽ từng hạt cơm trong cái bát mới, rồi nằm xuống bên cạnh cái bát và ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, Lâu thấy mình cùng Bát Men, bố Thọ Điện, mẹ May Vá, chị Nhím, chị Cún, chị Khế, cả gia đình Gà Trống và vợ

chò`ng chim sâu đàng cùng hân hoan đón Tê`t. Và nó biê`t, nó yêu
ngôi nhà Nông Trại này biê`t bao.

6/2015

1. Tiếng Latinh trong nguyên bản: Cuộc sống ngăn ngủi. (Mọi chú thích không có lưu ý gì thêm đều của người dịch).
  2. Krebs vừa có nghĩa là cung Cự Giải, vừa có nghĩa là bệnh ung thư.
  3. Một món đặc sản của Ý, giống sủi cảo, có vỏ bằng bột mì và nhân được nhồi bằng thịt, cá, pho mát hoặc rau.
1. Nhân vật nữ thư ký trong loạt phim về James Bond.
  2. Tiếng Đức: Sophisten.
  3. Kỹ thuật làm đẹp bằng cách chiếu tia cực tím lên cơ thể để có được làn da nâu rám nắng.
  4. Từ câu thành ngữ 'Như có bướm bay trong bụng' với nghĩa là đang yêu.
1. Nhân vật chính trong phim Chiến tranh giữa các vì sao.
  2. Tiếng Anh trong nguyên bản: 'Em cứ nhìn em xem! Em có thể tin là mình từng bị ung thư không? Các bạn khán giả, các bạn có tin là cô gái này từng bị ung thư không?'
1. Tiếng Hà Lan trong nguyên bản: Cứu với! Vợ tôi mang bầu!
  2. Nguyên bản: Sinn fur Tumor. Chơi chữ từ Sinn fur Humor (khiếu hài hước).
- Tác giả của Psycho-Geometrics, How to use Geometric Psychology to Influence People, (Nhà xuất bản Prentice-Hall, Englewood Cliffs, New Jersey, 1989)
- Vì Người hình chữ nhật là một trạng thái nhất thời hơn là một tính cách, nên “tình trạng điển hình” mô tả về họ chính xác hơn là “công việc điển hình” (chú thích của người dịch)
- Những từ gạch chân là biểu tượng của các cung hoàng đạo
1. Vogue là tạp chí chuyên về thời trang và phong cách ăn mặc được xuất bản hàng tháng tại 18 quốc gia trên thế giới.
  2. Người pha rượu.
- Thơ của họa sĩ Tiến Trọng Nghĩa.
- Hai dạng nghệ thuật hiện đại, nghĩa là “sắp đặt” và “trình diễn”.